

Cimbora

GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA
Főszerkesztő: BENEDEK ELEK.

TARTALOMJEGYZÉK:

Cimkép: Tópartján. (Ócsvár rajza.) – Fejér Gerő: Szent Péter és a méh. – Láglerlőf Zelma: A vörösbege. Legenda. – Szucsich Mária: Az útkeresők. Elbeszélés. – Szondy Gy.: A világjáró béka. Mese. (II. rész.) – Nánay Béla: Dolgozatot írunk. Napló. – Nagymama: Apró tordai történetek. – Anatole France: A nagyok hibái. – Elek nagyapó: Kakaska és tyukocska. Mese. – E-ó. A szörnyeteg. (Öcsike legujabb tréfái.) – Alexandri: A pacsirta legendája. Vers. – Elek nagyapó: Tópartján. Vers. – Zsoldos László: Sárika meg Tusika. Elbeszélés. – Pap József: Madárfészek. Elbeszélés. – Elek nagyapó üzeni. – Mellékleten: Kertész Mihály: Szökés a teknőben. (Két kicsapott diák kalandjai a Tiszán.)

Ócsvár R.
1923

A Cimborát a Szabadsajtó könyvnyomda és lapkiadó rész-
vénytársaság, Szatmár, adja ki. ○○○○○○○○○○

A Cimborát Kisbaczonban Benedek Elek nagyapó szerkeszti,
leveleiteket, rejtvénymegfejtéseiteket az ő címére küldjétek.
Elek nagyapó pontos címe: Batanii-mici (Kisbaczon), utolsó
posta Batanii-Mare (Nagybaczon) Háromszék megye. ○○○

A Cimborát úgy rendelhetitek meg, ha levelező-lapot irtok
Szatmárra, a Cimbora kiadóhivatalának, amelyben kéritek a
lap megindítását. Ugyanakkor postautalványon küldjétek be
egy negyedévi előfizetési díjban 50 leut. ○○○○○○○○

A Cimborát csak az az előfizető kaphatja állandóan és pon-
tosan, aki az előfizetési díjak pontos beküldéséről gondoskodik.

A Cimborából szívesen küldünk bárkinek és bárhová mu-
tatványszámot. Aki még nem ismeri Elek nagyapó pompás
gyermeklapját, kérjen tőlünk mutatványszámot és mi ingyen
azonnal küldünk is. ○○○○○○○○○○○○○○○○○○

A Cimbora hetenként, vasárnap, husz oldal terjedelemben
jelenik meg és benne minden olvasó megtalálja a maga olvas-
mányát. A Cimbora apró elemisták számára éppen úgy közli
a maga meséit, verseit, humoros elbeszéléseit, mintahogy gon-
doskodik a nagyobb diákok és diák-leányok olvasnivalójáról
is, akik részére regényeket, ismeretterjesztő cikkeket, komo-
lyabb tárgyú elbeszéléseket közöl. ○○○○○○○○○○○○

A Cimborát szeressétek, olvassátok, terjesszétek!

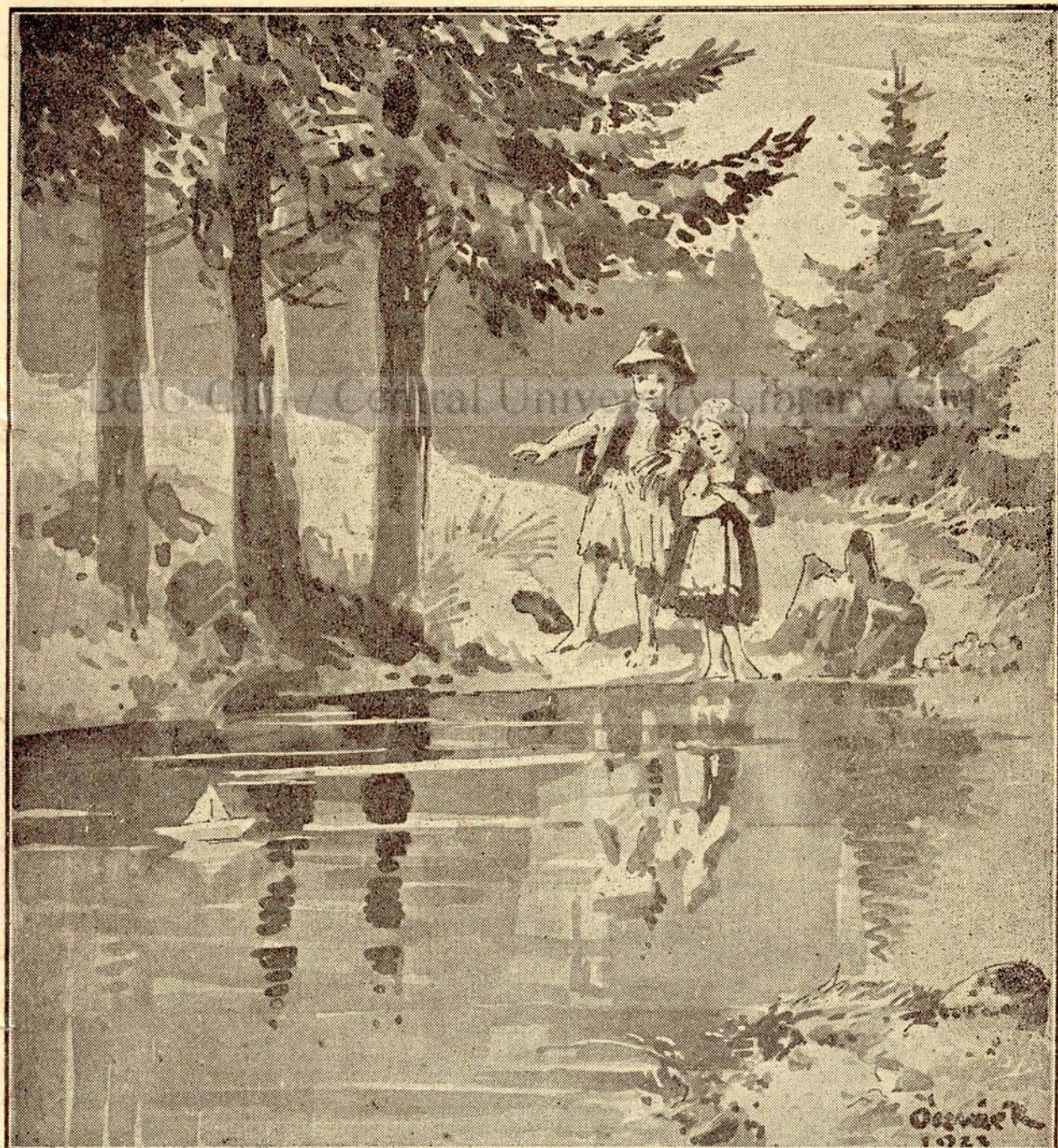
A Cimbora előfizetési ára Románia területén negyedévre
50 leu, félévre 100 leu, egész évre 200 leu; Csehország terü-
letén negyedévre 10, félévre 20 és egész évre 40 csehkorona.

CIMBORA

JÓ GYERMEKEK KÉPES HETILAPJA.

Főszerkesztő: BENEDEK ELEK

TÓ PARTJÁN.

Szent Péter és a méhek.

— Irta: FEJÉR GERŐ. —

Verőfényben, keskeny uton
Szemlesütve megy a mester;
Péter így szól: „E világot,
Lobbanó tűz lángja, vedd fel!”

„Nincs igazság! Az erénynek
Könytől ázik szűk falatja,
Míg a rosznak a gyümölcsöt
Még a föld is jobban adja.

Lennék csak én Ur a mennyben,
Gonosz – tudom – egy se volna,
Szigoruan ügyelnék a
Büntetésre, jutalomra.”

Szelid Jézus nem felel rá
Egész uton, egész végig,
Míg odább egy vadvirágos
Rét határát el nem érik.

Fürge méhek neki mennek
Illatfűnek, rózsaszálnak,
Zsongva-bongva szétrepülnek,
Összefutnak, rajba szállnak.

„Péter, – végre szól a Mester –
Vedd magadhoz ezt a méhrajt;
Az a kis gond, az a munka,
Meglásd, bőven visszatér majd.”

Péter erre kalapjába
Hajtja, sepri az egészet,
Mialatt a hátán végig
Fut a szörnyű hidegérzet.

S amint mennek, jobb kezébe
Furódik egy méh méh fulánkja,
– Teremtette! – kalapostul
Az egész rajt földre vágja.

„Lásd fiam, ha rajtad állna,
Ugy büntetnéd meg a vétket,
Hogy a roszért még a jót is
Eltipornád, mint a férget.

Emberésszel, indulattal,
Amint érzed, amint látod,
Kormányozni lehetetlen
A teremtett szép világot.

(Gyulafehérvár.)

A vörösbegy.

Irta Lagerlöf Zelma.*

A Teremtő az alkotás nagy munkájával foglalkozott. Már megteremtette az égi és földi birodalmat, nevet adott az állatoknak és a növényeknek. – Történt, hogy egy nap, amikor a jó Isten a paradicsomban a madarak tollazatát ékesítette, a festékes tégelyből egyszerre kifogyott a festék és bizony a szegény tengelice szürke maradt volna, ha a Teremtő nem törli bele az összes ecseteket a tollazatába.

Ugyanezen a napon a szárnak – büntetésül, mert nem tudta a nevét megjegyezni – hosszú fülei nőttek. Alig tett ugyanis egy-két lépést a paradicsom rétjén, már elfelejtette a nevét és háromszor is visszatért, hogy megkérdezze. Végre is a jó Isten türelmevesztesen húzta meg a fülét: Számár vagy, számár, számár! – és ezt mondva, talán a könnyebb megértés kedvéért olyan erővel húzta meg a számár füleit, hogy egyszeriben megnyultak.

Ugyanezen a napon a méhre is lesújtott az Isten büntetése, mert ez a kapzsi kis állat születésétől kezdve mézet gyűjtött és mérges fulánkjával megsebzett mindenkit, aki hozzá közeledett, hogy megízlelje a virágok lelkéből készült arany színű nektárt. A jó Istent haragra lobbantotta ez a fukarság, magához rendelte a méhet és így szólt hozzá:

Magyarba átültette Hory Tussy.

– Én módot adtam neked, hogy kiszivjad a virágok nedvét és a legédesebb, legillatosabb, legízesebb italt készítsd belőle, de nem hatalmaztalak fel a kegyetlenségre. Jusson eszedbe, hogy annyiszor fogsz meghalni, ahányszor megtagadod másoktól a méz élvezetét!

Ezután egyszerre kedve támadt, hogy egy kis szürke madarat teremtsen.

– Te leszel a vörösbegy, – mondta neki.

És miután elkészült az alkotás munkájával, kinyitotta a kezét és a madár elrepült. A kis szürke madár repülve szelte át a levegőt, leszállt és megtekintette a földet, majd kedve jött, hogy megnézzze magát egy hegyi patakoska kristály tükrében. Ekkor látta, hogy ő egészen szürke. Ide-oda forgott, nézegette magát a hullámokban, anélkül, hogy csak egy piros tollat is fedezett volna fel a testén.

Szárnycsattogva repült vissza a paradicsomba. A Mindenható most is ott ült és kezei közül pillangók szálltak fel, libegve táncoltak körülötte, galambok turbékoltak a vállán és körülötte rózsák, liliomok, margitvirágok nyíltak mindenütt. A kis madárnak remegett szíve az izgalomtól. Körbeforgott, lassan, óvatosan közeledett és egyszerre csak az Isten kezére szállott.

– Mit akarsz? – kérdezte az Ur.

– Uram, mondd meg nekem, miért nevezted el engem vörösbegynek, amikor én a csőrömtől le egészen a farkamig szürke vagyok és még egyetlenegy piros tollam sincsen.

* Lagerlöf Zelma (született 1858-ban) a svédek legnagyobb írónője. Legtöbb művében hazája népét, érdekes és különös alakjait, szülőföldjének tájait írja le. Minden során megérzik, hogy szereti az embert és hisz a jóságában, vagy legalább is abban, hogy szeretettel és türelemmel meg lehet javítani.

Körülötte diadalmas bibor szín csillant meg a fácán aranyos testén, a papagály nyakán, a kakas pompás taraján, a pillangók szárnyán, a halak pikkelyén és a rózsák buja bársonyán. Arra gondolt, hogy egy parányi csöpp ebből a dus biborból megszépíthetné az ő szürkességét és egy csepp elég volna ahhoz, hogy igazolja a nevét.

— Miért hívják engemet vörösbegynek? — kérdezte megint.

Bizonyosra vette, hogy a jó Isten fel fog majd kiáltani: — Oh! kis barátom, most látom csak, hogy elleledtem befesteni a szárnyaidat. Várj csak egy percig.

De az Ur csak mosolygott és nyugodtan szólt:

— Én vörösbegynek neveztelek el és ezután is így fognak hívni. A vörös tollakat magadnak kell kiérdemelned. A Mindenható fel-emelte a kezét és a madár megint elrepült. Mialatt leszállott a paradicsomból, egyre azon töprengett, hogy hogyan tudna ő, szegény kicsi madár olyan szép rubintos tollakra szert tenni. Eszébe jutott, hogy egy vörös rózsabokorban fog majd fészket rakni. Azt remélte, hogy egy hulló rózsaszirm rátapad a torkára és meleg vörös színre festi a szerény szürke tollakat.

— — — — —
Azóta a nap óta, amely a legszebb volt, sok-sok év eltelt már. Az állatok és az emberek elhagyták a paradicsomot, hogy szétszóródjanak a földön. Az emberek megtanulták a földet művelni, messzi tengereket jártak be és megtanultak öltözködni, cifrázkodni. Templomiokat, hatalmas városokat építettek.

És ime, mi történt egyszer egy — a világ-irodalom történetében sokáig emlékezetes — napon. Ennek a napnak a reggelén, a Jeruzsálem falai előtti kis dombon, egy vörösbegy énekelt a fiainak, akik abban a szerény rózsabokorra rakott fészkekben pihentek, amelyben az őjük fészkelte valamikor. A vörösbegy a teremtés fontos munkáját dicsőítette énekében, azt a mindig új, nagy csodát, úgy, ahogy azt annak idején az első vörösbegy megénekelte és ahogy az egyik madárnemzedék a másiknak tanította.

— Igen, gyermekeim, mondta nekik mélabusan. Azóta sok esztendő telt el, sok virág nyílt ki, kis madár kelt ki a tojásokból, olyan sok, hogy meg sem lehetne számítani és a vörösbegy még mindig csak szürke ruhát visel, mivel nem tudott vörös tollakat szerezni magának. A kis madarak kitátották a csőrüket és csodálkoztak, hogy az őseik miért nem tudták valamely hőstett árán kiérdemelni azt a ragyogó színt.

— Mi mindent megkíséreltünk, de minden próbálkozásunk hasztalannak bizonyult. Amikor az első vörösbegy egy hozzá hasonló madarat talált, oly heves szerelemre gyuladt iránta, hogy úgy érezte, mintha a lelkében lobogó érzések vörösre égetnék a mellét. Valahogy úgy képzelte, hogy egy fensőbb akarat váltja ki belőle ezeket az érzéseket, hogy a szívét eltöltő szerelem tűz-

piros lángja a szív ünnepén biborszínbe öltöztesse a szerény szürke tollakat is. De a nagy érzések hiába perzszelték meg kicsi madárlelkét; nem érte el a célját, mint ahogy később mi sem értünk célt és ahogy ti sem fogtok célt érni. Szomorú madárcsicsergés felelt ezekre a szavakra. Reményvesztetten gondoltak arra, hogy a szeretet vörös színe sohasem fogja már ékesíteni egyszerű ruhájukat.

— Azután a hangunkba vetettük minden bizodalunkat; az első vörösbegy gyönyörűen énekelt és az ének hatása alatt boldog gyönyörrel pihegett a melle. Néha-néha azt képzelte, hogy az a lelkét betöltő hév biborszínbe fogja borítani testén a szürke pelyhet. Hiábavaló volt a remény. Ő sem érte el a vágyát, mint ahogy később mi sem értük el a vágyunkat és ahogy ti sem fogjátok elérni. Egy gyöngé panaszhang hagyta el a félmeztelen kis madárfiókák torkát. És a madár tovább beszélt:

— Végül minden hitet a bátorságunkba vetettünk. Az első vörösbegy hőiesen harcolt a többi madarakkal; a küzdelem hevében valami erős győzelmi vágy tüzelte fel nyugodt vérért és már-már azt hitte, hogy ez a lángoló lelkesedés biborszínt áraszt a tollaira. De ő is csalódott, mint ahogy mi is csalódunk és ahogy ti is csak csalódní fogtok.

A hősie emlékek feltüzelték a kicsinyeket és harcias füttyüléssel jelezték, hogy nem akarnak lemondani az annyira óhajtott ékesség elnyeréséről. De a vörösbegy lehűtötte a fiókák lelkesedését.

— Mit próbálhatnának már ezek a kis szerencsétlenek, amikor a híres ősök is kudarcot vallottak. Ők csak szeretni, énekelni, küzdeni tudnak. Mit is tehetnének mást?

A vörösbegy hirtelen félbeszakította a mondatát. Jeruzsálem egyik kapuján nagy tömeg tódult ki a domb felé törtetve, ahol a vörösbegy fészkel. Büszke tartású lovakon délceg lovasok, fegyveres katonák, hóhérok kalapáccsal és szeggekkel ellátva, kereskedők, papok, méltósággal lépkedő bírák és zokogó asszonyok, óriási üvöltő embertömeg. A vörösbegy, a fészek széléről reszkette szemlélte ezt a látványt. Borzongó félelem fogta el, hogy megtalálják ölni a kicsinyeket:

— Vigyázzatok, legyetek résen, simuljatok szorosan egymáshoz és ne lármázzatok. Egy löközeledik felénk... most meg egy katona.

— Ah! Istenem! A tömeg egyenesen a mi nádasunknak ront!

A vörösbegy hirtelen visszahúzódott a fészekbe és szárnyait védőleg terjesztette ki fiókái fölé:

— Óh milyen rettenetes! Ne nézzetek oda! — kiáltotta — három gonosztevőt fognak keresztre feszíteni! A kalapácsütés zajába fájdalomkiáltások és vad süvöltés vegyült. A vörösbegy, rémülettől tágranyilt szemmel figyelte a borzalmas jelenetet. Nem tudta levenni a tekintetét a három szerencsétlenről.

— Milyen kegyetlenek az emberek, nyögte

a madár. Nem elégedtek meg vele, hogy a keresztrefeszítették őket, az egyiknek még tövis koszorút is tesznek a fejére. A kiálló tövisek véresre sebzik a homlokát. Milyen szép szelíd tekintete van! Oh! mintha azok a tövisek az én szívemet szagatnák!

Mélységes szánalom fogta el a kis madarat.

— Oh, miért nem lehetek én erős sas, a karmaimmal kitépném a szegeket a kezéből és elkergetném az üldözőket.

Látta, mint folyik alá cseppekben a vér a keresztrefeszített ember homlokáról és nyugtalanul mozgott a fészekben.

— Ha kicsi is vagyok ugyan és gyöngye, mégis szeretnék segíteni a szegény martiron.

Hirtelen kirepült a rózsabokorból és szárnycsattogva indult el a kereszt irányában. Félénk, gyámoltalan kis madár volt, aki sohasem merészkedett az emberek közelébe és most is előbb nagy íveket rajzolt a levegőben. Azután rendre bátrabb lett, vigyázva közeledett a kereszthez és a csőrével kihuzott egy töviset a szenvedő

ember homlokából. Ebben a percben egy vércsepp hullott alá a madár begyére, mind nagyobb lett, amíg végre egészen megfestette a torkát. Akkor a keresztrefeszített ember felnyitotta az ajkait és halkán suttogta: — A te könyörületes szived elnyerte azt, amit az őseid a világ fennállása óta hiába próbáltak elérni.

Amikor visszatért a fészekbe, a kicsinyek elragadtatva kiáltottak fel: — Apám! Egy piros folt van a torkodon, pirosabbak a tollaid mint a rózsza.

— Óh! ez csak egy vércsepp, ami a szegény vérző emberről hullott alá. Ha egyszer megüldöm a pataokban, vagy a forrás vizében, már nem is fog látszani.

De a vörös foltot a víz sem mosta le; sőt később, amikor megnőtttek, a kis madárfiókák nyakát is ilyen vörös sáv diszítette.

És azóta minden vörösbegynek ott ékeskednek a testén a ragyogó vörös tollak.

(Kolozsvár.)

Az útkeresők.

— Irta: SZUCSICH MÁRIA. —

Hárman mentek egyszer egy rengeteg erdőben. Hát amint mentek, el is tévedtek. Azt mondja a három közül a legifjabb:

— Gyertek, pajtásaim, keressük meg a kivezető utat!

Azt mondja a legidősebb:

— Nem megyek én bizony, hátha nem érem meg a megtalálását és a nagy keresgélésben meghalok. Öreg vagyok én ilyesmihez. Majd, ha megtaláljátok, jertek vissza értem.

Ott maradt a bokor alatt a hűvös árnyékban.

A középső a legfiatalabbal tartott.

— Na, én veled megyek, hátha megtaláljuk a kivezető utat.

Hát, amint így mentek, mendegéltek, nagyon megéheztek.

— Huj, de rettentő éhes vagyok! — panaszkodott a középső.

— Csak menjünk, menjünk! Valamerre megtaláljuk a kivezető utat és akkor élelemhez jutunk, — biztatta a másik.

De nem volt elég az éhség, mindenféle vadállatok is környékezték őket. Hol tüzet kellett rakniok, hogy elriasszák a vadakat, hol a fákra másztak, hol meg barlangokba bujtak előlük.

Akkor találtak egy mogyoróbokrot egy nagy bariang előtt tele mogyoróval.

Azt mondja a középső a legfiatalabbnak:

— Eredj csak, keresd a kivezető utat, én már nem harcolok tovább. Erről a mogyorófá-

ról táplálkozom addig, amíg visszajössz érettem, meg a legidősebbért.

A legfiatalabb hát tovább ment és nagy sokára mégis megtalálta a kivezető utat. Elelemmel és vadászokkal tért vissza, hogy két társát majd megmenti.

Amikor a barlanghoz ért, ahol a középsőt elhagyta, hát csak a csontjait találta. A vadállatok széjjeltépték.

— No! — mondta a legfiatalabb, mi hasznod volt abból, hogy nem kerested velem a kivezető utat? Így felfaltak a vadak, úgy megmenekültél volna, mint én is.

Tovább ment, hogy a legidősebbet megmentse. De a bokor alatt már csak az éhségtől kimult testét találta.

— No! — mondta a legfiatalabb — mi hasznod, hogy nem kerested velem a kivezető utat? Így megevett az éhség, úgy megmenekültél volna, mint én is.

Mivel nem segíthetett már rajtuk, otthagya maradványaikat a vadonban és elment vissza a megtalált uton.

(Wien)

A CIMBORA első félévi

BEKÖTÉSI TÁBLÁI

elkészültek. A csinos és tartós bekötési táblák ára 30 leu és 5 leu postaköltség. (e)

A világjáró béka.

— Irta: Szondy György. —

II.

Egyszerre odasurrant mellé egy csunya, nagy patkány.

— Mit búsulsz itt, te béka? — kérdezte tőle. Elmondta a béka, mi járatban lenne.

— Azon ugyan egyet se búsulj! — Kapaszkod a hátamra, én is olyan hajóra igyekszem. Éppen itt áll előttünk. Holnap reggel indul Braziliába. Odauszok én veled, aztán ott elbujhatsz a hajó fenekén!

Ugy is lett. A patkány hátán szépen bejutott az óriási uszó palotába. Másnap hajnalban már indultak is. Napokig zugtak, zakatoltak a gépek a hajó gyomrában, végre elhallgattak. A hajó megállt. A patkány odakerült megint a békához.

— Na, megérkeztünk! Ha akarod, kiviszlek a partra.

Ki is vitte, el is búcsuztak egymástól és a béka elindult a távolban zöldelő erdő felé.

— Talán itt végre megtalálom, amit keresek, — gondolta fáradtan, mert bizony érezte, hogy kezd öregedni.

— Nem lehet már nagyon sok időm hátra, sietnem kell ha még haza akarok jutni!

Sietett, ahogy csak fáradt lábai bírták. Szerencséje volt, alig ért az erdőbe, máris elébe serdült egy apró, kedves leveli béka.

— Mit viszel a hátadon, rokon? — szólította meg a mi békánk. Mert a kis béka hátán egészen felpúposodott a bőr, mintha alá gyömöszöltek volna valamit.

— Kikeltek a gyermekeim, azokat viszem a vízbe, — felelte az vigan és máris tovább indult.

— Ohó, hiszen akkor éppen téged kereslek én. Állj meg egy szóra! Hogy hívnak rokon?

— Én vagyok az erszéyes béka. Sürgős dolgom van, hadd hallom, mit akarsz?

— Én is sietek, röviden elmondom — és elsorjázta a mi békánk rendre: mit szeretne tudni?

— No, ha csak az a bajod, gyere velem. Itt a közelben van egy tócsa, ott mindjárt megláthatod, hogy neveljük mi a gyerekeinket.

Elugráltak a pocsolyáig. A kis béka beuszott a vízbe, hát uramfia, egyszerre felnylt a háta végén a bőre és egymásután kecmeregtek elő belőle a parányi, hosszufarku, kopolyus ebihalak. Lehetek vagy százan.

— Hát látod, most, hogy kikeltek a gyermekeim, szabadon ereszttem őket a vízbe. Eddig magammal hordtam őket az erszényemben, itt a hátamon. Most már megélnék nélkülem is.

Tetszett az erszény a mi békáknak, de azért egyre csak hümmögetett.

— Szép, szép, — mondta fejcsóválva —

de idáig a dajka-béka is eljutott már. Miért nem hordod tovább is magaddal a gyerekeidet?

— No, te ugyan okos béka vagy! — nevetett az erszéyes rokon. — Hogy hordozhatnám őket magammal a fák tetején? Mit adjak nekik enni? Én legyekkel élek, ők meg korhadó levelekkel. Hogy lélekzenének ott a levelek közt, mikor kopolyuik vannak? Hát ti talán magatokkal hurcoljátok a gyerekeiteket?

— Nem a — válaszolt a mi békánk. — De hiszen éppen azért indultam el hetedhétország ellen, hogy olyan békára találjak, aki maga neveli fel a gyermekeit. Miattad ugyan kár volt eljőnnöm ide Braziliába!

— Már pedig én nem segíthetek rajtad. Mi így csináljuk, mióta az eszemet tudom. Hanem hallottam egy nagyon távoli rokonunkról, hogy olyanformán gondozza a gyerekeit, ahogy te gondolod. Keresd meg őt!

— Nem is kell keresned, éppen itt vagyok! — szólalt meg a közelükben egy vastag, reszelős hang. Odanéztek: óriási, varangyos békához hasonló állat állt mellettük. Talán négyszer akkora is lehetett, mint a mi vándorunk. De soha ilyen csunya békát nem láttak, szinte megijedtek tőle, mikor elibük mászott.

— Én vagyok az, akit keresni akarsz! — morogta. Én vagvok a fiahordó-béka. Sejtes varangynak is neveznek néhol, mert látod, a hátam olyan, mint a lép: tele van apró gödröcskével. Én ezekben nevelem fel a gyermekeimet. Mindenikbe jut egy-egy pete. Finom bőr fedi be őket, míg az apróságok ki nem kelték. Akkor aztán felreped a fedő: látod, egy néhány már kikelt. Nézd, hogy rugkapálnak, ficáinkolnak. Bizony, én cipelem őket, míg békákká lesznek. Még enni is én adok nekik: a gödröcskében nekikvaló kocsonya gyűlik össze, avval élnek!

A mi békánk szóhoz sem tudott jutni, úgy bámulta az óriási fiahordó-békát.

— Szépnek ugyan nem lehet mondani, — gondolta — de azért mégis ez lesz az talán, amit kerestem. Nem is megyek tovább, indulok rögvest haza.

Megköszönte a két rokon szives tanítását és elbúcsuzott.

— Ha akarsz még valami érdekeset tanulni, mielőtt hazamegy, keresd fel egy másik rokonomat is, — mondta búcsuzóul a leveli-béka. — Eredj mindig napnyugat felé: Csilének hívják azt az országot, ahol ő lakik. Náluk az apák gondozzák a gyerekeket. Onnan is csakugy hazajuthatsz, mint tőlünk.

Rászánta magát a béka erre az utra is.

— Megnézem már, ha itt vagyok, — gondolta. Mert az asszonyok, attól félek, nem igen fogják a sejtes varangy példáját követni.

Elindult arra, ahol a Nap nyugodóba jár. Napokig ugrált megint, talán hetek is beleteltek, míg végre nagy hegyek közt borult le rá az alkony.

— Milyen ország ez, rokon? — kérdezte egy puffadt kis leveli békától.

— Ez a legszebb ország a világon: Csile.

— No, én már szebbet is láttam, — felelt fáradtan a mi békánk — de most éppen ezt kerestem. Csakhogy ideértem, bele is fáradtam!

— Miért jöttél, rokon?

— Én bizony ezért meg ezért.

— Hát éppen én vagyok az, akiért utnak indultál: a csilei szücszajú béka.

— De furcsa neved van! Olyan nagyon szűk a szád? — nevetett a katona-béka.

— Nekem ugyan elég bő, ide nézz! — avval kitátotta a száját. Mondjam-e, ne mondjam, el sem hiszitek talán: egymásután ugrált ki a szájából tizenöt apró kis béka.

— No, már igazán elég bő! — ámult el a mi békánk. — Hát te talán a szájadban hordod a gyerekeidet?

— Nem éppen a számban, — magyarázta a csilei béka. — A hanghólyagomba rakom be a petéket, mert az asszony nem igen törődik velük. Itt kelnek ki belőlük a kis ebihalak, itt nőnek kész békákká.

Ez már csakugyan csodálatos egy gyermekápolás volt!

— Nálunk ugyan bajos lenne egy kicsit, 3–4000 petét nem igen gyömöszölhetnék a hanghólyagomba — gondolta a mi békánk. — Hanem kevesebbet talán megpróbálhatnék.

— De mit esznek a fiaid ott a hanghólyagban? Hogy lélekzenek?

A csilei béka elnevette magát.

— Hja, ez az én titkom! Még senkinek sem mondtam el, te se kérdjed! Várd meg, míg a tudósok kikutatják!

Igy csufolódt a haszontalan és nevetve ugrott odébb a sűrű ágak között.

— Hiszen, ha én addig várhatnék! A dörögött szomorúan a mi elhagyott békánk. — De attól félek, így is alig jutok haza. Nagyon eljárt fölöttem az idő, nagyon megvénülhettem hosszú bujdosásomban!

Igyekezett is hazafelé, ahogy csak öreg lábai bírták. Hol járt, hol nem járt, mennyi veszedelmen ment keresztül, én el nem mondom, mert hét nap, hét éjszaka mesélhetnék róla egy-évtiben.

Elég az hozzá, hazajutott egy enyhe májusi estén. A mocsárt meg-megtalálta, ahonnan utnak indult, de az akkori békák közül csak egy vénséges-vén béka emlékezett még rá.

Körülfogták, vendégelték léggel, szitakötővel, de ő elhárította a gazdag lakmározást.

— Nem kell már nekem sem étel, sem ital. Meghalok, érzem, nemsokára. Csak azt szeretném, ha meghallgatnátok a tanácsaimat: hogy gondoskodjatok ezentúl a gyermekekről...

Letelepedett a mocsár békasága, hallgatták áhitattal a vén utas magyarázatát.

— Próbáljátok hát meg! — mondta végül.

— Ugy, ahogy a fiahordó-béka csinálja.

Nagyot kacagtak erre a békamamák.

— De hiszen a mi hátunkról lehullanak a peték. Nekünk nincsenek olyan sejtjeink, mint a fiahordó békának!

— Hát akkor próbáljátok meg ti, úgy, ahogy a csilei békánál láttam! — fordult az öreg a férfiakhoz.

Meg is próbálta egyik elszánt legény. Bizony majd megfulladt, annyi petét gyömöszölt a szájába. De a hanghólyagba egyet sem birt bejuttatni.

Nagyon elszomorodott erre a mi öreg békánk.

— Hiábavaló volt egész életem! — sóhajtott. — Hanem egyet azért tanulhattok mégis belőle: sohase higgyétek meg gondolatlanul, hogy ami valahol a világon jó és hasznos, az nálunk is mindjárt jó és hasznos lesz, ha megpróbáljuk!

Nem is próbálkoztak új szokásokkal azóta sem többé és a békafiak ma is úgy nőnek fel, ezernyi veszély közepette, mint a nagyapáik nagyapái, évezredek óta!

(Kraszna.)

(Vége.)

A MAGYAR CSALÁD TELJES OLVASMÁNYSZÜKSÉGLETÉT KIELÉGITIK

a Pásztortűz

szépirodalmi folyóirat,

Magyar Kisebbség

félhavi politikai szemle,

Vasárnapi Ujság

képes családi hetilap,

Cimbora

képes gyermekujáság.

Ha a családfő a fent felsorolt négy lapot megrendeli, amellyel, hogy aránytalanul olcsóbban jut hozzájuk, a **Magyar Kisebbségben** politikai irányú érdeklődését, a **Pásztortűzben** magasabb rendű szépirodalmi igényeit elégíti ki, a **Vasárnapi Ujságban** a hét aktuálisait és szórakoztató olvasmányokat, a **Cimborában** pedig gyermekeit szórakoztató és nevelő hasznos olvasni valókat talál. Táborukban kell lenni tehát minden magyar családnak.

Kérjen mutatványszámot: a

Haladás Lap- és Könyvkiadó Vállalatától, Kolozsvár, illetve a **Magyar Kisebbség** kiadóhivatalától Lugos, illetve a **Cimbora** kiadóhivatalától, Szatmárról.

Dolgozatot irunk.

(Egy diákkisasszony naplójából.)

— Irta: Nánay Béla. —

Már az éjjel nem is aludtam, hánykódtam az ágyamon, mint az utolsó ítéletre készülő bűnös lélek... Hogy is ne? Iskolai dolgozatot irat a tanár ur! A tanár néniknek könnyű volt írni, csak sok szépet kellett összehordani s akkor még a helytelenírási hibákat sem húzták alá. De a tanár ur borzalmas ember: minden hibát megtalál. A házi dolgozataimban apa, anya is segítenek s mégis csak hármasszorosra szorozzák rajtuk. Az iskolai dolgozatomról pedig megálmodtam, hogy elégtelen lesz. Jaj!... Most egy percig a szívem sem harangoz, amint a tanár ur előbontogatja noteszéből a kitépett irkalapot és felolvassa a dolgozat címét; lassan, minden szót megnyom: A polgármester beiktatása...

A szalagos leányfejek lekonyulnak a füzet fölé, mint a fehérszínű lilomok a vihar mázsás sulya alatt. Mindenkinél volt kész dolgozat a Halotti beszéd költői szépségeiről. De erre nem gondoltunk!... A tanár ur magyarázza a dolgozatot, szintelen szabályossággal katatol, mint falióra: A dátumot írják fel! A margóra ne írjanak. A cím után hagyjanak egy sort, azután kezdjék a kidolgozást. Leírják mindazt, amit láttak, éreztek, gondoltak... Ezen van a hangsúly: amit éreztek, gondoltak! Mert a felemelő ünnepség, remélem, nem suhint el nyom nélkül fogékony lelkük felett. Nyissák meg lelküket, mutassák meg, hogy csírázott ki, mint virágzik a behullott mag. Kiki magának dolgozzék!

A tanár ur elhallgat s előttem átvillámlik egy hatalmas 4, amelyről az éjjel álmodtam. De azért tenyeremre hajtom a fejemet és gondolkozom. Mit is gondoltam akkor? Igen, arra gondoltam, milyen nagyszerű, szünet lesz, elmarad a délutáni karének s mehetek korcsolyázni a csónakázóra. Ezt nem írhatom be. Másra meg nem gondoltam. Azaz gondoltam arra is, hogy Katóéknál milyen finom habos gesztenyét ettünk a múlt héten. De ezt sem írhatom be. Jaj, mit írjak? Körül szemlélek, hogy mit csinál a többi. Lilinek a nagy gondolkozástól összeér a szemöldöke az orra felett. Márta a homlokát simogatja, mintha a feje fájna. Anikó mind az öt ujját a száján tartja, talán belőlük akarja kiszedni a dolgozatot. Közben fintorgatja-biggyegeti a száját, mint egy kis török majom. Akkor szokta ezt tenni, ha semmi okos sem jut az eszébe; hát gyakran teszi...

Neki keseredem s újra fejtörésre fanyalgodom. A sok elvetemedett dicséretből, amellyel szemenszórták egymást az emberek, egy hangra sem emlékezem. Pedig alig négy napja volt! Pedig nagyon szépeket mondhatott a képviselő ur, mert még az asszonyok is elhallgattak, a közjegyzőné taktust bólogatott a fejével és még sirt is hozzá! Apró darab képek dugják fel fe-

jüket az agyamban, aztán összefogózkodnak s hosszú sorban vonulnak el, mint a négyes utolsó figurái. Bernát Bencének, az újságírónak szemén monokli, kezében hosszú „kutyanyelvek“, mindenütt ott izeg-mozog; mindenkibe belekapaszkodik, mindenkiről jegyez valamit. Ott begyeskedik a főjegyző ur piros nadrágban, zöld attilában, sárga csizmája nyekereg... brr... még most is borzong tőle a hátam, épen a kalpagja tollával ér fel embernői magasságra. A főispán ur vékony alakja elveszett a piros bőrös karosszékekben, csak kis angol bajusza, egy orrszeletje, lehunytt szeme és homlokára kent haja látszik, most gondolja át a beszédet, amelyet el fog dadogni. A polgármester ur savanyu képe kénytelen mosolyogni, olyan, mint a kandirozott ecetes uborka. A zsirral bélelt Máli néni magyar ruhát vett fel, olyan mintha hordó bujt volna bele. Klári mindjárt oldalba is bökött: nézd, még sarkantyut is kötött hozzá. Még most is nevetek, ha rágondolok... Mennyi minden jut az eszembe és semmit sem írhatok be! Pedig már fél elmúlt.

Felnézek segítségért az égre s látom, hogy nyulik előre Szabó Terka szép fehér nyaka, mint a haragos gunaré, a szemé kimered, les. Hogy erre nem gondoltam előbb! Kovács Mancsi a „smonca király“, ő bizonyosan tudja, hogy mit szokás ilyenkor érezni és gondolni.

Már ráncolom a szemöldököm, de Kovács Piroska feláll s valamit kérdez. Valami bárgyúságot kérdezhett, mert a tanár ur haragszik. Most minket néz végig. Mit is fecseg az a számár Piroska! S mit is nézeget ide a tanár ur! Ha én tanár volnék, odaállnék az ablakhoz, nézném a hóharmatos fákat és ködöt és nem gyötörném a szegény lányokat. Talán ez jutott az eszébe, mert a szomszéd ház kéményére néz, amely felágaskodva kandikál be hozzánk. A pillanat kedvez. Átnyulok Editen és meghuzom Mancsi haját. A középső padsorból papiros recsegés indul el. Valaki épen most szakítja ki füzetjéből a puskát. Lassan, óvatosan tépi, mintha sebéről szedné le a kötést. A tanár ur mégis meghallotta, bizonyosan halló csövet hord a füleiben most, mert feleléskor mindig hangos beszédet kíván. Visszahuzza tekintetét a kémény sapkájáról s felénk fordul. Olyan a szeme, mint a tüzes vasvilla két vége. Oda szegezi, ahol a papiros sercegett, aztán lassan végigsétáltatja mindannyiunkon. Most rajtam áll meg... talán meglátta, hogy meghuztam Mancsi haját? Jaj belémszurja a szemét! Hirtelen a füzet fölé hajlok és az itatósra leirom a tegnapi könyvnelkülit. Tízszor egymásután:

„Suppra agnő, szökj fel Kabbla.“

A tanár ur látja, hogy mindenki szorgal-

masan dolgozik, visszatemetkezik hát a francia füzetekbe s tovább piritja a mi zöltségeinket. Merek lélekzetet venni, sugom Mancinak: Add már ide! A nyomorult ir tovább, rám sem hallgat. Mind ilyenek ezek a jelesek: csupa önzés! Irgalmasabb szamaritánust kell keresnem. Végig fürkészem a környéket. Tóby Vera mellett, Kempis Tamást forgatja, abban keresi, hogy mit is kellett éreznie. Berivóji Irén már tisztáz... Könnyü neki! A főispán lánya, a tanár ur mindig külön megdicséri a dolgozatait. Az övét írom le, legalább lesz egy jeles dolgozatom is. S hozzá iskolai dolgozat! Átnyulok a pad alatt, kezembe csuszat két lapot. Ráfirkantotta, hogy az elejét már másnak adta, a közepe pedig neki kell még. De a közepe csakugyan szép! Látja az erényt, amely kitör és eget kér, látja a jellemet és akaratot, mely diadalt aratott, látja hazánk felvirágzását, az emberiség új hajnalának hasadását. Még latin idézetet is plántált bele: „Imitemur maiores nostros!” (Kövessük őseinket!)

Nagyon szép. Csak még elejét és végét keritek és megmenekültem. Bevezetésnek magam dobok oda pár szót. Hiszen a híres Catilina beszédnek egy mondat a bevezetése. Még csak

véget kell valakitől kérnem. De kitől? Pethő Böske már kész. De előbb ül a másik sorban. Mindegy. Előre nyulok. A tanár ur kulcsa koppan a katedrán, kísértetiesen, mint a kriptá kövén koppan kongó lépések. Visszahuzom a kezem, mint a csiga-biga a szarvát, s várom, míg a vihar eláll. De Böske okos. Feláll, a kályhához megy, hogy megigazítsa a tüzet, közben kezembe csuszatja a dolgozata végét. Az összes kövek lehullanak szivemről. Rácsapok Böske papirosára. De alig olvasok két mondatot, már látom, hogy ő meg a végén írja ugyanazokat, amiket Irén a közepén írt. Jaj, mit tegyek?... quid faciam, quo me vertam?... Eszembe jut a coniunctivus dubitativus, ami latin dolgozaton mindig elkerül. Nincs mit tennem, csak annyit éreztem az egész ünnepségen, amennyit Berivóji a dolgozat felében. De más sorrendben. Neki iramodom az írásnak: csakugy záporoznak a betűk a tollamból. Hiába! Már rázza az udvaron az iskola cerberusa a csengőt. S én még csak az erény megbecsüléséig jutottam el. Végem van... Elém áll egy nagy vörös 4 s gunyosan vigyorog rám.

(Debreczen.)

Apró tordai történetek — apró embereknek.

BCU Cluj / Central Library Cluj — Lacinak meséli a nagymama. —

A csirkés.

Egyszer volt, hol nem volt, de még ma is megvan: Torda. Azon a Tordán lakik Feri bácsi és Ilona néni és önekik van két kis gyerekük. A fiut úgy hívják: Ferkó, a kis lánykát Jucika. Ferkó úgy van szokva, hogy reggel, ha felkelt, megmosdik, felöltözik, mond egy rövid, gyermeknek való imádságot és ha reggelizett, kimegy az udvarra játszani. Az egész nagy udvarban, kertben, mehet ide-oda, de a kapun kimenni gyereknek nem szabad, mert jöhet az uton egy sebes szekér, elüti és kész a nagy baj. Hát ezt Ferkó nem is tette, mert ő szófogadó jó gyerek és akarja, hogy a szülei szeressék.

— Ugy-e, édes kicsi apám, te sem mennél ki egyedül a kapun?

Egyik reggel megint kimegy Ferkó játszani és Feri bácsinak feltűnt, hogy sokáig nem hallja a hangját. Keresi, kiáltja, — nem felel senki.

— Ejnye, adta gézenguza, hol lehet az a gyerek?

Hátranéz a deszkák közé, szólítja: Ferkó, kicsi fiam, hol vagy?

Hát megszólal Ferkó:

— Itt vagyok, apukám, gyeje csak! Itt vagyok a deszkák hátánál, fogtam egy kis csirkét, de még annyi sok van, adok neked is.

Odamászik Feri bácsi, hát Uramfia! Ott van egy kotló tizenegy kis csirkével! Csip, csip, esip, kot, kot, kot, tipegnek, szedegetnek a most

kibujt kis csirkék. Mit volt mit tenni, felszedték őket a Ferkó köténykéjébe és vitték be nagy diadallal a konyhába. Már az udvar végéről kiabáltak Ilona néni: Hamaj, édes anyukám, nézsd, mit hozsok!

Meglátja Ilona néni a nagy gazdagságot és azt mondja:

— Lásza, édes fiam, mindig mondtam, hogy ez a tyúk eltojik.

— No persze, hogy mondta, amikor azt sem tudta, hogy a világon van!

De az most mindegy; hamar hozatni kell árpakását a kis csirkéknek és kukoricát a kotlónak, hogy jóllakjanak. Ugy is lett. Ferkó nagy örömmel nézte, amig megetették őket és Feri bácsi nagyon szerette az ő kicsi fiát...

(Brassó.)

Kiadó bácsi postája csehszlovákiai előfizetőihez:

A következő előfizetési összegek érkeztek be hozzánk:

Schnitzer Bertalan Rozsnyó, 10 cK jul. 1-től szept. 30-ig.
Ackersmaon Lajos Rozsnyó, 10 cK jul. 1-től szept. 30-ig.
Somos Jenő Munkács, 40 cK aug. 1-től 1924. jun. 31-ig.
Holvay Erzsike Velky-Saris, 20 cK jul. 1-től dec. 31-ig.

Weiszer Laci Presov. Előfizetése, 10 cK beérkezett és azt köszönettel július 1-től szeptember 30-ig terjedő időre fordítottuk.

A nagyok hibái.

(Anatole France meséből.)

Marci, Pista, Tibor, Misi és Feri elindultak Jani barátjuk látogatására. Nekivágtak az országutnak, amely vidéken, barnálló ivben kanyarodott a rétek és zöldelő mezők között.

Ime, már indulnak is. Legjobb lenne egy sorban menni, de ezt nem lehet, mert Pista még kicsi, és minduntalan el-elmaradozik.

Szegényke erőlködik is, meggyorsítja lép-teit. Rövidke lábával nagyokat lépked. Karjával lihegve hadonáz. De hiába. Kicsi bizony ökelme, nem tudja utolérni barátait. Ez már baj.

Azt mondjátok, ugyebár, hogy a nagyok-nak meg kellene várni Pistát, aztán őhozzá szabni lépteiket. Kellene; de nem teszik. — Csak előre! — mondják a nagy világban az erősek, és hátrahagyják a gyengéket. De folytatása is van ám a történetnek! Halljátok csak! Egyszerre csak ők négyen, a nagyok, az erő-sek, a kiméletlenek megállanak. Egy ugrabug-ráló állatot látnak a földön. Tudjátok, mi volt? Egy béka, amint nagy szokellésekkel haza felé igyekezett az út mentén, a rétre. Beljebb, amarra a patak partján van az ő otthona. Sze-reti tűzhelyét és most jókora ugrásokkal megy neki az ismerős világnak.

A békának zöld a háta, olyan, mint egy eleven falevél. Marci, Tibor, Misi, Ferkó, uccu! nekivetik magukat a rétnak, üldözni a meg-riadt állatot. De egyszer csak puha talajba süpped a lábuk és pár lépéssel tovább már térdig hüppögnek az iszapban. Mert a kövér, zöldelő fű mocsarat takargatott.

Nagynehezen kikászolódnak a ragadós agyagból. Cipőjük, nadrágjuk, mellényük sáros s fekete. A rét tündére rakta rájuk az iszapot, hogy megbüntesse a négy engedetlen gyermeket.

Pista találkozik velük. Ki vannak kelve magukból. A kis fiu nem tudja, örüljön-e vagy sajnálja őket. Artatlan kis lelke eltűnődik a sorscsapásokon, amik a nagyokat és erőseket sujtják. A sorsüldözöttek pedig szépen, elszon-tyolodottan visszafordulnak, mert ilyen állapot-ban nem tehetnek látogatást Jani barátjuknál. Otthon persze mamájuk rögtön le fogja olvasni lábaikról büneiket, míg Pista kövér combocskái hófehér tisztaságban ragyognak.

(Páris.)

Kakaska és tyukocska.

— Apró unokáinak meséli ELEK NAGYAPÓ. —

Hol volt, hol nem volt, de valahol mégis volt, az óperenciás tengeren túl, még az üveg-hegyeken is túl, ahol a kurta farku malacka tur — volt egy kakaska meg egy tyukocska. Ez a kakaska meg ez a tyukocska mit gondolt, mit nem magába, kimentek egy nagy-nagy hegy-nek az ódalába s ott addig kipirgáltak-kapir-gáltak, hogy egy likas mogyorót találtak.

— Ó, ó, mondta a tyukocska, vajjon ez mi lehet? Sok országot bejártam, de még ilyet nem láttam! Hát te láttál-e drága kakaskám, édes uracskám?

Mondta a kakaska:

— Én is sok helyen megfordultam, sze-métdombon, kutágason sokat kukuroltam, sok-sok mindent láttam, ilyet én sem láttam.

Nézte, nézte, soká nézte a mogyorót a tyukocska, hengergette, forgatgatta s egyszerre csak, hám! bekapta.

Ó, Jézusom, ó Krisztusom, mi történt! Torkán akadt tyukocskának a mogyoró, sem lefelé, sem kifelé, no most mi lesz szegényké-vel, az ő drága életével?

Fulladozott a tyukocska, alig jött ki egy-két szócska szájacskáján:

— Kakaskám, uracskám, szaladj, szaladj, hozz vizet, a jó Isten megfizet!

Szaladt rögtön a kakaska kutacskához s kérte, kérte, olyan szépen kérte:

Kutacskám, kutacskám, ó, adj vizet nékem,
Meg akar fulladni drága feleségem!

Felelt a kút:

Adnék, hogyha adnék, de ha vedrem nincsen!
Szaladj be a menyasszonyhoz, kérjél tőle, kincsem!

Szaladt a kakaska, mint a szél a menyasz-szonyhoz s mondta neki nagy lihegve, nagy pihegve:

— Ó te szép menyasszony, add ide a vedret, hadd adom a kutnak. Kut ad nekem vizet, vizet viszem tyukocskának, kinek a mo-gyoró megakadt a torkán!

Felelt a menyasszony:

Nem látod-e, szívem milyen szomorú?
Elrepült a menyasszonyi koszoru?
Amott lóg egy füzfa ágán,
Vedd le onnét s hozd el, drágám!
Visszakapom kedvemet,
S megkapod a vedretem.

Nosza, szaladt a kakaska, felrepült a füzfa-ágra, jó magasra, a koszorut lekapta, menyasz-szonynak od'adta, ez is oda kakaskának a ved-ret, ő meg vitte kutacskának, a kutacska vizet adott, a kakaska elszaladott, vitte vizet tyukocs-

kának, de haj! már késő vala, a tyukocska meghala!

Hej, Istenkém, Istenkém, édes jó Istenkém, sirt a szegény kakaska, úgy sirt, úgy ritt, zengett belé erdő, mező, falu, város! Még az imént vala páros s most már nincsen párja, ki-vel a bolondját járja!

Hát csak zengett, tovább zengett erdő, mező, falu, város, s hát egyszer a nagy zen-
gésre összegyűlt a temetésre sok-sok állat, mennyit a szem ritkán láthat. Volt ott medve, de még oroszlán is száz is, volt ott sok farkas, volt ott még szamár is, s hiszed vagy nem hiszed: volt egerecske is. Volt ám ege-
recske, még pedig nem is egy, de hat ege-
recske, ám ezek most nem cincogtak, de mind-
járt munkába fogtak, csináltak egy szekerecs-
két, a tyukocskát ráfektették, szekerecskébe
fogóztak s indultak a temetőbe. Mentek, men-
tek, mendegéltek, s az erdőbe alig értek, szembe
jön a róka koma s kérdi szegény kakaskától:

— Hová, hová, szép kakaska?

Felelt busan a kakaska:

Csak voltam én szép kakaska,
Nézd, fehér lett a tollacska.
Megfénélt a bánat,
Temetem a tyukocskámat!

Forgatta a szemét róka koma, s mondá,
amint következik:

Ó, ó, kakaska, szivemből sajnállak,
Nincs boldogtalanabb e földön tenálad!
Engedd meg, hogy én is elkísérhessem őt,
Kit én úgy tiszteltem, a kedves, drága nőt!

Mondá a kakaska:

Nézd meg, lesz még hely talán,
Hátul a szekér farán.

Nosza, feltelepedett róka koma mindjárt a
szekér farára, s ez nem elég, felült mind utána:

medve, farkas, oroszlán s a jó Isten tudja, hány'
egész sereg állat, ki hol helyet találhat.

No, a szegény egerecskék húzták, húzták
a szekerecskét, pedig meg sem kenték volt a
kerekecskét, s addig mentek, mendegéltek, amíg
egy patakhoz értek. Hej, sirt a szegény kakaska:

Jaj, Istenem, Istenem,
Hogy megyünk át most ezen?

Patak mellett, szerencsére, ott feküdt egy
szalmaszál s ez erősen a szívére vette kakaska
bánatát s nyomban meg is vigasztalá:

Ó, ne sirj, szegény kakasom,
Átfekszem a patakon,
Rajtam átaljöhettek,
Isten legyen veletek!

Egyszeribe átfeküdt a szalmaszál a pata-
kon, de haj! ahogy ráléptek az egerecskék, a
szalmahid letörék s ők szegénykéek a patakba
beleestek, beleveszték!

Ó, jaj, jaj, mennyi baj! Nem hiába mon-
dom mindég: több a baj, mint a vaj.

De lám, a szegény kakaskát még a kő is
megsajnálta s egyszeribe felajálta, hogy ráfek-
szik a patakra, s szépen átmehetnek rajta.

Huzta, huzta, most egymaga huzta szeke-
recskét a kakaska, de amikor éppen kilépett a
partra, megakadt a szekerecske, meg mind a
négy kerekecske, visszaesett a patakba, vala-
mennyi állat vele a patakba fulladt bele!

Egyedül maradt kakaska, egyedül a tyu-
kocskával, ásott neki egy gödröcskét, abba
belé tette, szépen elföldelte, még fel is hal-
mozta, aztán reáborul, sirt, sirt keservesen,
hogy már neki nincsen e földön senkije! Addig
sirt, addig sirt, meghasadt a szíve.

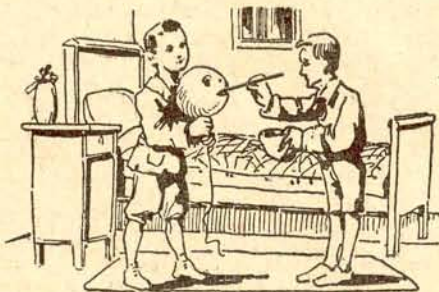
Kakaska, tyukocska ha meg nem halt volna,
Ez a kis mesécske tovább tartott volna.

(Kisbaczon.)

A szörnyeteg.

— Van nekem egy — — no, találd ki,
mim van? — kérdezte Öcsike Andrist.

— No majd nem találom ki! Egy „nadselü”
gondolatod. Nemde?

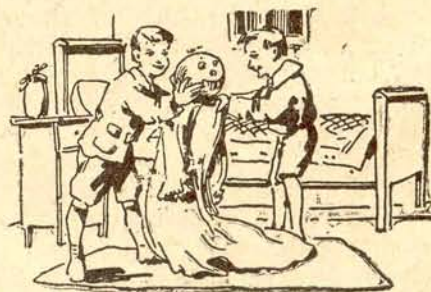
— Látod, — nevetett Öcsike, — nem ta-
láltad ki! Van nekem egy — —

— Nyögd ki már, mid van?

— Egy szép lufballonom.

— No, hallod! Mondtam én, hogy nincs
neked lufballonod?

— Erre a lufballonra rajzsols te orrot,
semet, sáját. De a sáj legyen jól kitéve. Ostán
legyen nagy foga.

— S aztán?

— Most már van nekem egy nadselü gon-

dolatom, de elébb csak rajzsold rá, amit mondtam.

– Hát jó, rárajzolom.

Andris pompás szemet, orrot, vigyorgó száját rajzolt a lufballonra.

– Nos, mi az a „nadselü“ gondolat? – türelmetlenkedett Andris.

– Azs azs én nadselü gondolatom, – fontoskodott Öcsike, – hogy a lufballon csér-nájára ráhuzzuk azs anyus pondoláját...

– Jó, jó, – mondta Andris, – csakhogy az anyusnak is ne legyen majd „nadselü“ gondolata... Nadselüen kiporolta multkor is a nadrágot.

– Pelse, nadselüen, – vágott vissza Öcsike, mert polos volt a nadlág!

– Hát jó, az anyus pongyoláját ráhuzzuk a cérnára. Tovább.

– Hát – hát – s most Andris füléhez hajolt Öcsike – bevisszük a „freláj“ (így hívja ő a német kisasszonyt) szobájába, a cérnát az ágyához kötjük s mikor este megy lefeküdni –

– Nagyot sikolt s elájul, – egészítette

ki a mondatot Andris. – Holnap reggel meg anyus –

– Ki fogja pololni a nadlágomat, –

egészítette ki most Öcsike az Andris mondatát. Mondjam tovább?

Persze, hogy mondom, még pedig a nagy költővel mondom:

Este van, este van, kiki nyugalomba...

Im, megy már a „freláj“, is nyugalomba, miután Andrist és Öcsikét lefektette, mesével elaltatta.

Megy, mendegél, aztán benyit a szobájába, s oh, Jézusom, szüz Máriám! Ott lebeg az ágya felett egy vigyorgó szörnyeteg! Persze, hogy a freláj nagyot sikoltott (no, halljátok, még ne is sikoltson szegény!) aztán, aztán – persze, hogy hanyatt vágódott, s bár nem lát-tam, elhiszem neki, hogy el is ájult.

S persze, hogy reggel alaposan kiporolta anyus Öcsike nadrágját.

– Pelse hogy ki, – mondja Öcsike, – mert polos volt!

(Kisbaczon.)

Elek nagyapó.

A pacsirta legendája.

Irta: Vasile Alexandri.

I.

Amikor még az erdős, száztölgyü rengeteg A föld színéhez törpült s a fű közt elveszett, A fölmagasló bérce is, a kárpátóriás, Akkorka volt, mint itt-ott egy-egy vakondtúrás; Szelid farkas juhocska őrzött a sztinán S a medve csimpolyázva haladt a nyáj után; A nagy vizek medrében, hol zugó ár dagad, Enyelgve űzte habját a buvó kis patak: Nem volt a mindenségben teremtés édesebb, Mint Lia, szép Liácska, – mondják az énekek.

II.

Napkelt előtt, a hajnal amikor már közel S sejtelmesen az élet halk suttogása kel, Dereng, fény és homály rezeg a tájon át S mégegyszer szétveti az álom fátyolát, Megyen fakó lovához, Graurhoz szép Lia, Es vidám nyertéssel köszönti táltosa. Neki a föld iramban néhány lábdobbanás, Repül, mint a sebes szél s az éji látomás, Nap és hold elhanyatlón mögötte elmarad, Villámként átcikázva, mint a szép gondolat, Felhő utól nem éri s szemmel a csillagok, Gyors ő, miként a rossz hír, ha kit szárnyrakapott. És mégis hosszú ut volt, szügyét már hab veré,

Magyarba átültette dr. Szeremley Ákos.

Estszürkület vetette a messzi part elé, A láthatár hanyatló kékje a sík felett Fehérlő habtarjban hol lágyan elveszett. Tovább nincs, csendesit hál, aztán megáll Graur, Hol elfogyott a föld már gyors lábai alul. Lia akkor lepattan s a partszélhez közel, Gyepamlagon, a zöldben, vággyal hanyatlik el, Szeme sóvárgva siklik hab s hab felett tova, Hab- s hullámból kikeltett ott a nap-palota.

– „Hová visz néma vágyad? Kedves gazdám, felelj!“ A fáradt ló hangja biztat, kér, esdekel. „Testvérem, drága testvér, – kezdi a szót Lia – Ah nézd, mi tündöklőben a kékség távola! Keskenyke partszegély csak, arasznyi zöld sziget, De rajt smaragdsugárból magasló boltívek, Megannyit összefogja aranytetők sora S a biborból szőtt palásiban sugárzik homloka. Szárnyad ha volna hozzá, repülnék már yeled, Avagy felhőre kapnék s megusznám az eget, De itt a zugó tenger félelmes áradat, Hátát nem járta ember s habja felhőkbe csap.

Mennem kell mégis, mennem... de hogy tegyem, mikép? Hogy usszam meg odáig a mély tenger vizét?

– „Gazdám, felelé Graur, hol én megtorpanok,

Tengerszülött fivérem rajt' gyors iramba fog.
S hinárból szőtt sörénnyel a ló már ott terem,
Repül a tenger árján, repül mérföldeken,
Arnyéka éri már csak a partnak peremét
Es köd takarja Graurt és bú, amerre lép.

III.

Tarajzó hullám hátán, mely egymást váltja fel
S a tengerár zenéje csodás dalt énekel,
Eléri Lia végre a fényszótt partokat,
Hol napsugár a fű is, s zenélő lomb fogad,
Királyfiu-ruhában sem rejti el magát,
Mert angyalarca mondja s láthatja, aki lát,
Bizony inkább leány ő, semhogy fiu legyen,
Ki félve most belépett, a bájos idegen.
Zavartan, félelemben hol sápad, hol remeg,
Az álmok vágya, célja már egyre közelebb.
De nem, öreg anyóka, világtalan szegény,
All szemben a küszöbön s tapogat, merre mén.

Arany idők ködéből, ábrándból aki lett,
A föld a földgomolytól hogy megsem született,
Hogy a világ csak ür volt és maga gondolat,
Hogy ő lesz, aki egykor a napnak éltet ad,
Szent titkok kincskamráján, a természet ölen,
Csak boldog sejtelen volt, reménység volt a fény.
De akkor ő még látott, ám most világtalan
Szemén édes varázs örök homálya van.
Csak zsong, csak bong belül és ez neki elég
Naponta karjain ölelve gyermekét.
Egyetlen zökkenés, a pólyán mit kapott,
Uj világ kezdete s az anya látni fog.
Csak ezt ne...! Ah szegény, nézzétek, mint remeg,
Hallván szokatlanul közelgő lépteiket.
Riadtan kérdezi, ki az, ki erre jár,
Beteges képzelet, vagy eltévedt madár?
E fénylak küszöbén, hova a vágy sem ér,
Sem földi porszemek, sem elsodort levél?
Es félénken felé a földnek gyermeke
„Nyájas gondolatok vezéreltek ide!”
— Ha ifju vagy s igaz, légy hát istenhozott,
Virágok nyílnak, hova ér mosolyod,
Eztán is örömek, jólét környezzenek:
Szerető jó anyós, feleség, gyermekek.
De hajadon ha vagy, mint hangod sejteti,
Hagyd dőre vágyadat s ne merj közelgenni,
Térj vissza hamarost... ah, míg mocsoktalan,
Érintetlen e hely, hol országot fiam!

A gyermek reszketőn vágyával harcra kel
Ha százszor menne már, százszor maraszt a hely,
S a távol ür felől szilaj patkó dobog,
Es vidám nyírítés messziről hallatott.
Aztán tűz sugár ömlik el hirtelen,
Mert nyugszik már a nap a földi téreken,
Minden színt összevesz, de még itt-ott keze
Az égnek árnyait titokkal hinti be,
Egy elkésett sugár itt-ott még megremeg
S kigyulnak azután a csillagezerek.
Sugárzón hogy belép, ragyogó jelenés,
Követi fényuszály, vakit, hogy rá ne nézz.
S szól anyja szeliden: „Isten hozott, fiam,
Soká valál oda s bánkódtam itt magam.
Nézd, kedves jövevény, vendégünk érkezett,
Nyájas, szelid szavu, nyujtsál felé kezét.”

A Nap körültekint, hisz s nem hisz, oly csodás,
Talán nem is való a kedves látomás.
Igézet lepi meg, varázslat járja át,
Kéblén sóhaj fakad s felejtí a szavát.
Csak kézen fogja őt s nagy soká szól ekép:
„Sokszor köszöntelek, légy üdvöz, bárki légy!
Járj virágok között, zöldelő partokon,
Ne érjen sohasem emberi fájdalom,
Kis bánat hogyha ér, nagy öröm váltsa fel,
Szép létre szép halál lágyan nyugtasson el!”

A lány is azután e szóra szóba fog
Es szeme is beszél és ajka mosolyog:

„Szép Nap, teérted én elhagytam szép hazám,
Legszebb tavasznapunk biboros hajnalán.
Jöttem, mert vágy ragadt, láthassalak közel,
S rólad beszéltem csak utban mindenkivel.
A rózsabokrot is felőled kérdezém,
A lepkét s a folyót a földszin peremén,
A felhőket, eget, a sást, a sólymokat,
Kértem mindeniket, hogy rólad szóljanak.
S most halld e vallomást, emberi gyenge szó,
De vágyam oly erős, nincs ahoz fogható:
Szívem régóta már csak egyért esdekel,
Mindig így lássalak, mindig ilyen közel.”

Nem lát, de hallja mind a szót, mit váltanak,
S lelkében, mint az árny, újabb kétség fakad.
Borongva az anya mind tépődik magán:
Mégis lany volna hát, csalódtam volna tán?
Igen lágy a szava, igen édes, meleg...!
— Mind így gondolkozik, tűnődik réveteg.

Igy lesz: Behintem majd virággal fekhelyét
Ha férfi, mint a gazt, hervadtan szórja szét,
Ha lány, hozzásimul a hófehér szírom
S borítja vánkosit, párnáját gazdagon.

IV.

Az álmok hajnalán, követvén azt a regg,
Hogy az éj függönyét nyitják titkos kezek,
Aggállyal az anya fölérz hirtelen
S a félhomály neki szokatlan, idegen.
Az ágyhoz megy hamar, hol vendégét hiszi
Es lát (felnyitak volt ekkorra szemei)
Fehér virágokat, mind liliumvirág,
Mind gazdagon virit és már üres az ágy.
„Egyik sem hervadt, — mondja fájdalomosan —
Ah, lány az idegen, ah, hol van a fiam?”
Szétnyit egy ablakot. Zenithnél már a Nap,
Két lángú szekeren kilenc táltos ragad,
Elöl-hátul sugár, féküket elveték
Gályát nem ismerőn járva az ür terét,
S a bámuló világ mind tűzárban ragyog,
Szemlélvén a csodát: Nap mellett új Napot!
„Atok!” — kiálta fel az anya hirtelen,
„Ki elveszed életet, meglopod életem!”
Es holtan etbukik, de átka megfogant,
Miként a nyíl, zuhan, ki fogja fel alatt?
A mély vízből pedig azután felbukott,
Előlénynek maradt s nyert madáralakot.
Kicsiny pacsirta ő, napestig szántogat,
Mind fölfele kering, mind eget hűsogat,
Mind hívja a napot szép tavaszreggelen,
Mind neki énekel szegény Liacska fenn.

(Fogarasz.)

Tópartján.

(Képpel az első oldalon.)

Pihen a tó, szellő se lebben,
Mélységes csend, madár se rebben.
Közel s távol egy hang se hallszik,
Az erdő alszik, mélyen alszik.

De kél a nap, az erdő ébred,
Hirdeti zengő madárének.
Reszket a tó nagy örömebe:
Fürdik benne áldott Nap képe.

Két gyermek ezt ámulva nézi,
A bábajos kép megigézi.
Szent a hite mindkettejének:
Tündérországba tévedének!

(Kisbacsón.)

E-6.

Sárika meg Tusika.

Irta Zsoldos László.

Sárika már nagy kisasszony volt: magától tudott mosakodni és öltözködni, maga tudta befűzni meg kifűzni a cipőjét és ami szintén nem valami utolsó dolog, azzal a picike szájával meg a kis egérfogaival néha, — különösen édességféléiből — olyan sokat tudott enni, mint valami nagy. Szóval Sárika bizony torkos volt és ezzel a rossz kis szokásával nem egyszer okozott bosszúságot az édesanyjának, aki mindig féltette, hogy a kedves leánya egyszer majd komolyan el találja rontani a sok evéssel a gyomrát. De a torkosságon kívül még egy hibája volt Sáríkáknak: a nagy szeleburdisága.

Élt az udvarban még egy másik kislány is, Tusika. Ez örökösen szálfka volt Sáríkáknak a szemében. Nemcsak azért, mert Tusika már iskolába is járt, holott Sáríkáknak még két évig kellett várakoznia erre a nevezetes eseményre, hanem abból az okból is, hogy már majdnem egy egész hüvelykkel magasabb volt Sáríkáknál. Azonkívül sokkal higgadtabb, nyugodtabb lányka volt, mint Sárika, nem volt olyan szeles és olyan hirtelenkedő természetű és ennél fogva mindig tulszárnyalta, vagy lefőzte Sáríkákat. Mert Sárika is nagy selyma volt, de Tusika is.

Történt egyszer, hogy a józsefvárosi bucsún Sárika pompás, nagy mézeskalácsbabát kapott az édesmamájától. A baba mézeskalácpólyában volt, amelyiknek a szalagja gyönyörű, színes cukorszemekkel volt kippettyezve és azonkívül is szebbnél-szebb színekben tarkállott az egész baba. Sárika büszkén cipelte haza a karján és egész délután kint ácsorgott vele az udvaron. Alig várta, hogy Tusika is kijöjjön az udvarra s aztán eldicsekedhessék neki a bepólyázott mézeskaláccsal. Tusika azonban sokáig nem mutatkozott. Miért, miért nem, azt Sárika roppantul szeretne volna tudni, csak hogy nem tudta. Véletlenségből a többi gyerek sem volt az udvaron, sőt nem is volt itthon, mert — úgy látszik — valamennyiüket elvitte a mamájuk a bucsura, épp úgy, mint Sáríkákat.

Hát ahogy így várakozik nagy szomoruan Sárika, karján a pompás mézeskalácsbabával, egyszer csak kinyílik ám a Tusikáék ajtaja és kiperdül rajta Tusika.

— Hol voltál olyan sokáig, Tusika? — lépett eléje Sárika. Aztán mindjárt a mézeskalácsbabára nézett, hogy Tusika rögtön észrevegye.

— Csi-csi, bubukám! Ne sirjál! — csitogatta Sárika a mézeskalácsot a pólyában, mintha bizony az tudott volna sirni.

Tusika azonban, mintha észre sem vette volna a cifra babát. Olyan közömbösen tekintett Sáríkára, mintha a kislánynak nem hogy vásárfia, de épenséggel semmi sem lett volna a kezében.

— Vendégeink vannak, azért nem jöhettek

ki, Sárika, — szólalt meg igen büszkén. — Egy katonatiszt bácsi meg egy katonatiszt néni.

Sárika már szeretne volna, ha Tusika észreveszi a babáját és legalább is összezsapja ámulatában a kezét, hogy amióta a világon van, ilyen remek mézeskalácsbabát még nem látott.

Legnagyobb bosszúságára azonban a kis kisasszony még mindig úgy tett, mintha meg sem látta volna a mézeskalács-vásárfiát.

— Na, ez már mégis csak rettenetes, — gondolta magában Sárika és két marokra fogván a cifra babát, indulatosan odatartotta Tusíkáknak az orra elé.

— Látod ezt? — kérdezte kihívó hagon. — Látod ezt a babát? Ez többet ér, mint két vendég egész délután! Mézeskalácsból van és milyen gyönyörű! Hát van neked ilyen babád, Tusika? Hát van?

Tusika szokása szerint nem sodródott ki a kerékvágásból. Nyugodtan szemügyre vette a babát, aztán egyszerre csak sarkon fordult és beszaladt a lakásukba. Egy perc múlva pedig újra kiszaladt az uovarra. Csakhogy akkor már az ő karján is ott hevert egy baba. Nem mézeskalács, hanem igazi ruhával fölpipezett kényes porcellánbaba.

— Hát látod, Sárika — lépett most a kis vetélytársához — nekem is van új babám. Ma délután kaptam a vendégeinktől.

Ezt olyan higgadtan mondta, hogy Sárika majd kiugrott a bőréből.

— Mit, — ugrott egyet mérgében Sárika — neked is van új babád? Neked is van új babád? Igen ám, igen ám — és eközben egyre csak ugrált, mintha rugóra járna és azt nyomkodná — igen ám, csak hogy a te babád... a te babád... a te babád, az egy... egy... egy... közönséges porcellánbaba...

Már a lélekzete is elállt, ahogy így ugrálás közben kiabált. Egy pillanatra elhallgatott tehát és ezt a csöpp szünetet Tusika kacagása tette hangossá:

— Azt mondd, hogy közönséges porcellánbaba? Hiszen a porcellánbaba a legfinomabb baba, tudod?! Talán bizony az a mézeskalács többet ér?

Sárika már kipihente magát és alig várta, hogy szóhoz jusson. Ujra nagyot ugrott tehát és egyszerre kiáltotta:

— Igenis többet, persze, hogy többet, mert a te porcellánbabádat nem lehet, az én mézeskalácsbabámat pedig meg lehet enni! Tudod? Látod?

Most már nem beszélt többet, mert dühösen beleharapott a mézeskalácsba. Forgott vele jobbra-balra és minden fordulónál jókora darabot tépett ki belőle az egérfogával.

— Látod? — csak ennyit kiáltott még néha közbe-közbe, amikor már kifáradt a sok rágásba

a szája. Látod, ezt meg lehet enni, de a tiedet nem! Látod?!

És addig forgott, addig rágott és addig magyarázta Tusikának, hogy a mézeskalácsbabát meg lehet enni, amíg egyszer csakugyan megette az egészet. Fejestül, pólyástul, színes cu-korpitykéstül, mindenestül.

Akkor aztán még egy villámló tekintetet vetvén Tusikára, beszaladt az udvarról a lakásba. Csak a küszöbről kiáltott vissza még egyszer becsmérő hangon a porcellánbabára:

– Rongy baba! Ha beleharapsz, kitörök a fogad!

Tusika csak gunyosan nevetett.

Másnap délelőtt Tusika kint sétált az udvaron a porcellánbabájával. Sárika nem jött ki, csak a konyhaajtóban gubbasztott keservesen. Látszott szegénynek a képén, hogy megártott neki egyszerre a sok mézeskalács és alaposan elrontotta vele a gyomrát.

Tusika nyugodtan sétált arrafelé. A konyhaajtó előtt megállott.

– Mi bajod, Sárika? – kérdezte részvevőn.

– Beteg vagyok, – nyögte amaz.

– Mitől?

– A mézeskalácstól. Nagyon nagy volt.

Tusika mosolygott.

– Látod, Sárika, – mondta oktató hangon – hogy mégis többet ér az én porcellánbabám.

– Miért? – nézett rá szenvedő arccal Sárika.

– Hát csak azért, Sárika, – folytatta a kis hidegvérű – mert ettől először is nem fájdul meg a gyomrom, másodszor pedig...

– Másodszor? – kapott a szavába Sárika.

– Másodszor pedig, mivel nem lehet megenni, hát, látod, még mindig lehet vele játszani.

Szólott és mint aki jól végezte a dolgát, hátat fordított a keservesen nyögdécselő Sárikanak. Megint lefőzte.

Madárfészek.

– Mese a kicsiknek, de a nagyoknak is –

– Irta: Pap József –

Pista az ablaknál ült, iskolakönyv feküdt előtte az ablakfáján, de az olvasást már abba kellett hagynia, mert éppen alkonyodott. Pista nem is olvasott többet, inkább kinézett az ablakon. Szemben, az utca másik oldalán, a Németi Gáspár háza látszott, egészen új vörös cserépfödél volt rajta, még a sorokat is meg lehetett számolni a fedélen, mert Pista látta, amikor cserepezték és már készülöben is számolgatta. A ház mögött, a messzeségben, a szőlőhegy gerince látszott, de arra már letelepedett a sötétség.

Pista furcsán érezte magát, pedig ma minden dolgát elvégezte. Az olvasásból ami még hátra volt, azt este, lámpavilágnál is elolvashatta, a leckéjét tudta másnapra, ma egész nap jól viselte magát. És mégis bántotta valami. Mintha elmulasztott volna valamit, amit meg kellett volna tennie. Ugy érezte, mintha azt a mulasztást soha többé nem lehetne helyre-pótolni.

Amint ott tünődve ült és a házat nézte, az alkonyat mintha megállt volna, az ég világosodni kezdett és Pista ismét egészen tisztán látta a Németi házat és messze mögötte a szőlőhegyet. Azután a Németi háza lassan megmozdult, mintha egy óriási kéz lökte volna meg és simán, csuszva vonult a hegy felé. Már egészen világos volt megint és szinte hallani lehetett, hogyan gördül a ház a hegy felé: mintha ezer kerék nőtt volna alája. Mind sebesebben és sebesebben szaladt a ház és egyre kisebbedett. A négy ablaka alig látszott már, a tető mint egy nagy vörös folt viritott csupán és a ház még egyre szaladt. Utoljára már csak egy félig fehér, félig vörös pontocskát lehetett látni: ez a pontocska sebesen felszaladt a hegy oldalán, egészen a közepéig. Ekkor a hegy megnyílt, nagy fekete száját tátott, a pontocska besurrant a szájba, a hegy megint becsukódott és Pista álmélkodva nézett körül.

Már nem ült az ablaknál és a könyv sem volt előtte. Egy kis halom tövében vette észre magát, köröskörül virágos mező lélegzett és a nap melegen sütött le a földre. Fehér kavicsut futott a hegy felé, éppen abban az irányban, amerre a ház haladt volt. Pista úgy érezte, hogy a tündérek világába csöppent és valaki hívja. Az ut sima, egyenes volt, csak a végét nem lehetett látni és Pista lassan, tétovázva, de mintha valami titok vezette volna, megindult a hegy felé.

Gyönyörű idő volt, a mezőn egy kis patkó vig szóval folydogált és a parti füzfák utánabókoltak a szellőnek. Pista csak ment, egyenesen előre és nem fáradt el, de inkább mind könnyebbnek érezte magát. Mire a hegy

A Cimbora augusztus 19-én megjelenő, 33-ik számának tartalomjegyzéke:

Cimkép: *Két őzike.* – Benedek Elek: *Dal egy vén almafáról.* Vers. – Kertész Mihály: *Az igazmondó láda.* Szindarab egy felvonásban. – Szondy György: *Hull a falevél.* Leírás. – Csacsicsaládban nagy a bánat. Vers (képpel). – Tamás érdeklődik: *Az eszkimókról.* – Elek nagyapó: *A legrestebb.* Mese. – Daudet Alphonse: *A Sémillante pusztulása.* Elbeszélés. – Elek nagyapó: *Ősike imádkozik.* (Képpel.) – Monoky Sándor: *Az egér és a béka.* Vers. – Horváth Mihályné: *Régi magyar játékok.* – Berde Mária: *Torockói fonó.* Jelenet. – Dsida Jenő: *Édesanyám nevenapjára.* Vers. Fejtörő. – Elek nagyapó üzeni. – Regénymelléklet.

lábához ért, már olyan fürge lett, hogy egyhuzamban felszaladt az oldalon, egészen addig, ahol a ház eltűnt. Annyira szaladt, hogy megállni sem tudott és egyenesen beleszaladt a hegy szájába, amely most újra megnyílt. Pista nagyot zuhant, még a szemét is behunyta – és mire újból kinyitotta, nem tudott hová lenni csodálkozásában.

Tudta, hogy benne van a hegyben és mégis látta a napot és érezte a melegét. Mintha üvegből lett volna a hegy. Gyönyörű szép erdőben volt. Az erdő nagyon hasonlított ahhoz, amelyiken tegnap járt Pista; talán éppen az a hely volt ez, ahol meglátta az egyik fán a madárfészket. Pistának most hirtelen eszébe jutott, hogy egy kővel leverte tegnap a fészket. A kő nagy erővel röpült, egy kis galyat letört és éppen szíven találta a fészket. A fészkek lezuhant, három kis fióka feküdt összetörve a földön. és kisvártatva egy kétségbeesetten csapkodó énekes madárka repdesett ide-oda a galyak között: a fészket kereste és a fiókákat.

Ez csak úgy futólag jutott Pistának az eszébe. Nem volt ideje, hogy hosszasan gondoljon rá, olyan csodás volt ez az erdő. A fák sokkal hatalmasabbak voltak, mint más erdőben, alig lehetett a koronájukat látni, a törzsük csillogott a napfényben. Arany és ezüstszínű madarak csapongtak a dus lombok között és olyan szép hangjuk volt, mint a mesebeli gyémánthegecsék. Csakugy zengett tőlük az erdő. Az avarból óriási nagy, égszínű virágok nőttek ki, nagy piros levelük volt és fekete száruk. Olyan illatuk volt, mint a napsütötte szamócának. A szél, ha megzugatta a lombokat, olyan hangot adott, mint az orgonabugás.

Pista nem tudott hová lenni bámultában. Csak ment tétován előre és minden lépésnél színesebb és ragyogóbb csodák virultak körülötte. Egy patak bukkant fel előtte hirtelen, a vize egészen átlátszó volt és a medre drágakövekkel volt kirakva. Százféle színben tündökölték ezek a kövek és a patak enyhe hűvöséget lehel. Pista leült a patakpartra és hosszan nézte a vizet. Később eszébe jutott, hogy még sokkal szebb lehet az erdő beljebb. Kapta magát, átugrotta a patakot és tovább vándorolt.

Itt a fák már napsugárból voltak szőve, a lombjuk átlátszó volt, mint a zöld selyem. A virág kelyhe színes harmatból formálódott. Az avar bársonyos lágy volt, a bokrok mint egy-egy óriási kehely tárultak ki a fénynek. A szél hangja édes muzsikaképen suhogott a fák felett. De a legszebb daluk az énekes madaraknak volt. Olyan apró kis galyakon ringatták magukat, mintha semmi súlyuk se lett volna, látni lehetett az aranytollakon keresztül a szívet, amely ütemes dobogással táplálta a dalt, a madárdalt, amelynek hallatára gyöngéd kézzel simogatja minden ember lelkét az élet.

Pista nem tudott hová lenni boldogságá-

ban. De egyszerre, a napsugárból való óriás fák között egy elhagyott fát pillantott meg. El akart fordulni tőle, nem akarta látni, de hiába: valami hatalmas erő huzta mind közelebb és közelebb. Ahogy jobban nézte, mindinkább ráismert. Ugyanaz a fa állott előtte, szomorúan és kopottnak, amelyikről tegnap leverte a madárfészket. Pista akadozó lélekzettel nézte... a galy töréséből mintha cseppenként csordult volna a vér és azon a helyen, ahol tegnap még a madárfészkek voltak, fekete sebhely tátongott.

És ebben a pillanatban meghalt az egész erdő.

Fű, virág, fa, bokor, patak mind ott volt még, sugárzott és viritott, de sehol nem hallatszott hang sem. A madarak néma vergődéssel hullottak a földre. Valami viharos szél hajtogatta jobbra-balra a fák koronáját, de hangja nem volt ennek sem. Csönd volt az erdőn, olyan sűrű csönd, hogy szinte vágni lehetett. Szinte érezni lehetett, hogyan nőtt óriásira, már túl nőtt a fellegeken és megfeketítette őket, már az ég felé nőtt a csönd és kinyújtotta a kezét a nap felé, hogy megállítsa forró szívének dobogását.

Pista riadtan nézett körül, de sehol sem hallatszott semmi nesz. A sirás fojtogatta a torokát, kiabálni akart, de csak a száját tátogatta, nem jött ki hang az ajkán. Hiába ragyogott az erdő, nem volt benne boldogság, mert nem éltek már az énekes madarak, akik az erdők szívéből dalolnak a napnak. Pista úgy érezte, hogy ő vesztette el őket, mert ő volt az, aki tegnap a kis dalosokra kezét emelt.

Egy néhány percig dermedten állt ott, azután megfordult és szaladni kezdett. A lépése hangját elnyelte a talaj, csönd volt mindenütt. Ez volt a futás! Át a patakon, óriás léptekkel, hatalmas ugrásokkal, árkon-bokron keresztül. Ugy képzelte, mintha minden kis sarokból gonoszkepű törpék lesnének utána s a fák fölött is versenyt szaladnának vele az ádáz manók. Ha csak egyetlen hangot hallott volna! De nem hallatszott semmi ebben a halott erdőben, hiába volt olyan gyönyörű. Csak már vége volna! De még nem ritkultak a fák, ki tudja, ineddig tart még ez a menekülés. Már alig is birta, kiütladt, egyszer azután nagyot botlott és leesett a földre.

— Nono! — szólalt meg egy ismerős kedves hang. — Elaludtál, kis szolgám? Fel, itt a vacsora az asztalon.

Pista fölemelte a fejét. Kint már sötét este volt s az utca utolsó feléről a Németi-ház három ablaka világított. Elaludt, az ablakfájára könyökölve és álmodta az egészséget. Az édesanyja szeliden fogta és vezette az asztalhoz, az édesapja barátságosan nézett rá, de ő érezte, hogy az álomnak igaza volt. Mert ölni nem szabad semmit, minden él és mindennek lelke van és aki az erdő lelkét: a dalos madarat merte bántani, ahoz álmában eljön az erdő és megbünteti a csönddel.

Elek nagyapó üzeni:

Minden levél egyenesen Elek nagyapó címére: Kisbaczon, (Bafanli Mici) u. p. Nagybaczon, (Bafanli Mare) Háromszék megye (Jud. Treiscaune) küldendő, akkor idejében kaptok választ. A levélírás egyik fontos szabálya, hogy benne legyen a levélben: hol kelt, melyik évben s melyik hónap hányadikán!

Anatol France, a legnagyobb élő francia író iránt, akitől néhány apró mese jelent meg a Cimbora-ban, több unokám érdeklődött. A világhírű író 1844-ben született, tehát 79 éves ezidőszert. Könyveiben folyvást hadakozik minden ellen, ami elbűvölhatja és egymásra uszítja az embereket. A világháború óta, mintha megütötte volna a vérengző világot, egyebet sem írt, csak gyermekkori emlékeit szedte össze. Az öreg bölcs, akinek kétségessé fanatizálta a nagyok sehogysem akarják megérteni, csodálatosan tisztá, egyszerű és világos nyelven tud a gyermekekhez szólni, amikor egy-egy kicsi korában hallott mesét szó belé az írásába. — Ifj. Hints Miklós Aranyosgyéres. Nemhogy haragudnám, de megdicsérlek azért, hogy Sigmund György helyett te írod a levelet, mert ő még csak szeptemberben megy iskolába. Ezt ő azért is megérdemli, mert nálam látod és szeretted meg a Cimbora-t. Intézkedtem, hogy a kiadó bácsi neked is küldjön mutatószámot, úgyisintén Radó Máriának és Klárának is, egyben Sigmund Györgynek (Aranyosgyéres) pótolja a 15. számot. — Münz János Arad. Miután a IV. gimnáziumból a vizsgát letetted, „megint untatsz” a leveleiddel. Hát csak kasszán mennél gyakrabban, mert az ilyen untatás megfájtja a lelkemet. Amint már láthattad, újabb pályázatot hirdetem. A második rajzod is sorra kerül. Szeretnék újabb rajzot is föléd, hadd kísérhessem fejlődésedet. — Varga Lajos és Gyula Petroszény. A levelet Gyula írja, te Lajos meg, aki már végeztél a IV. polgárit, egyik rokonod üzletében vagy a nyáron, de azért nem feledekezlek meg a Cimbora-ról s már pénteken kérdezték a postás bácsitól: „nem jött meg a Cimbora?” Dicséretet érdemelsz, hogy a kellemest összekötöd a hasznossal. Derék fiu vagy te. Amint hogy mindkettőtől jól híreket kapok. Rejtélyeitekből a legjobbabb sorra kerülnek. — Treitel Imre Marosvásárhely. Meghiszem, hogy Algyógyon jól teltek a napok, s gyorsan is, ugye? A szép gyermekkorban minden napnak szárnya van: repülnek, mint a madár. — Dömsödy Gizike Nyárádszereda. Irod, hogy a „Csöndes nyaraló”, a „Meglepetés” és a „Mikulás pácája” előadása igen jól sikerült a Kaszinó műsoros estélyén. Hiszen, lesz rá gondom ezután is, hogy ki ne fogyadjak az előadásra alkalmas színjátszókból. Az érettségighez gratulálok, s hiszem, hogy a marosvásárhelyi zárdában is nagyapó méltó unokája leszel. A 26. számot és a nyerevénykönyvet külön levélben reklamáltam meg a kiadó bácsinál. — Monori György Zilah. Tiszta kiűnő az abszolút bizonyítványod. Remélem, az lesz a gimnáziumban is, s azt is, hogy ezenfelül sürűbben írsz nagyapó-nak. — Kertész József Torda. Annakidején megírtam a kiadó bácsinak, hogy jótér 29-ről 26-ra változtassa címetet, s eddig bizonyos meg írtam: minden sort számozol, nehogy nagyapó elévéljen. És hozzá óriás befűtél írsz, hogy nagyapó ne rontsa a szemét. Hogyne hinnék irántam való szeretetében. — Rátz György Zibó. Tiszta kiűnő, jutalomkönyv, nyaralás a nagyszülőknél: ennél nagyobb boldogság egyhamar el sem képzelhető. Örülök, hogy a gimnáziumba kerülés, csak az fáj, hogy szeretett fanitódótl meg kellett válnod. Ez bizony fájdalmas érzés, amely azonban sok társaddal közös. Lassanként fájdalom szép emlékké válik, s ez újabb boldogság, ha valakire szeretettel, hálával emlékezhetünk. Leveledet továbbítottam a kiadó bácsinak, minthogy csak ő tudja rendezni az előfizetés körül előfordult tévedést. Rejtélyeid egy része sorra kerül. — Virág Annuci Dés. Látod, ez igen kedves megoldás: minthogy nagyapó a nyáron nem mehet Désre, édesapád elhoz téged Kisbaczonba. A rejtélyek nem sikerülése miatt ne busulj. „Gyakorlat teszi a mestert.” Addig próbáld, addig gyakorold, hogy egyszer csak mestere leszel a rejtélyszerkesztésnek. — Darkó testvérek Torda. Mélyen meghatót édesapátok levele. Megmagyarázza, miért hallgattok oly régóta. Ez a magyarázat igen érdekes és tanulságos. Minthogy a tordai gimnáziumot bezúntatták, Tibornak a kolozsvári unitárius kollegiumban kell folytatni a tanulást, s szülein könnyítendő, a nagy szünidő alatt mint lakatos tanuló igyekszik pénzt szerezni. Emiatt nem ér rá Tibor a levélírásra, s Klárának, aki jutalomkönyves eredménnyel végezte az első gimnáziumot, bizonyos háztartás körül van elfoglaltsága. Megható és lélekemelő dolog ez: szellemi és testi munkával edzeni lelkünket és testünket s készülni a jövőre. Ezt kellene cselekednie minden unokámnak, gazdagnak, szegénynek egyaránt! — Kellán Erzsike. A bekötési tábla a Cimbora kiadóhivatalában, Szatmáron, szerethető meg, ára 30 leu és 5 leu postaköltség. — Schwartz Emilia, Jolán, Érnő Lippa. Irok én kérés nélkül is mesét, csak győzzétek olvasni. Képelem, pompásan telik az időtök Lippán, ha anyukátok minden héten átküldi Aradról a Cimbora-t. Tiszta levegő, játék, olvasgatás: észre sem vesztitek, úgy elrepül a nyár. — Kilgassz Irénke és Tibor Bályok. Amint látom, a Félix fürdő-ről visszatértetek, de Irénke hiába várta a leveleimet. Pedig szent igaz, hogy írtam neki. A Tibi kis cimbora-jára igazán kíváncsi vagyok. Édesanyátoknak, aki oly meleg sorokkal egészítette ki a ti leveleteket, tolmácsolások megfájdított lelkem üdvözlését. — Szilassy Zoltán Dés. Szépen mutatkoztál be első leveleddel, s várom a folytatást. Különösen várom az értesítést Bandika öcséd hogyléteről s a te kirándulásod lefolyásáról. — Steinhauz Márton és Kató Arad. A rejtélycsinálásban meg kezdők vagytok, de ez ne busítson benneteket, mert

mindnyájan kezdők voltunk valamikor, ki ebben, ki abban a dologban. Erős kifarással célt értek bizonyosan. — Merle Györgyike Arad. Nagyon érdekes a „Szökés a teknőben” — írod — csak az a baj, hogy mindig vesszőnél vagy pontnál van félbehagyva. Ezen nem lehet segíteni, minthogy könyvekben jelen meg, de hisz majd ha együtt lesz az egész regény, tudom, újra el fogod olvasni. Ha Anatole Francottól is van könyved, ezt nagyon becsülöd meg, mert ez a nagy író csupa örökéletű könyvet írt. Eddig bizonyos kaptál választ első leveledre. Jó a képrejtvenyed is, de sokszorosításra nem egészen alkalmas. — Schwartz Ilona Kolozsvár. Azért nem írtál mostanában, mert látogatásban voltál a rokonaidnál, Szilágyosmlyön meg Margittán, akikhez szintén jár a Cimbora. Eddig azonban még nem kaptam levelet sem Friedmann Andortól, sem Steiner Elvirától. A kiadó bácsi bizonyosan nyugtáztad eddig a III. negyedévi előfizetést. — Münz János Arad. Ez a képrejtvenyed is ügyesen van megszerkesztve is, rajzolva is. — Bakcsay Mihály Dés. A bizonyítványod hármas, de az ösztönös egységet érdemled, miután nem titkoltad el. Szorgalommal s kifarással (ez pedig, örömmel látom, megvan benned) lesz majd a hármasból kettes, sőt egyes is. Ez a kérdés: „hová járok majd iskolába?” sok ezer szülőnek okoz nagy aggodalmat. Erre igazán nincs más felelet: „Sohasem volt úgy, hogy valahogy ne lett volna”. Hallottam a kedves Mari néni rendezte előadásáról s bizony szerettem volna ott lenni s meghallgatni, hogyan szavalja el a te 5 éves Évike hugod az „Anyám tyúk”-ját. Láthatlanban elhiszem neked, hogy „nagyon édes” volt. — Beretzyk András Egreszt. Az a kérdés: magad találd-e ki a mesét vagy olvastad valahol s emlékeztetből írtad? Most csak annyit mondhatok, hogy bár ráférne némi simítás, aki ezt kigondolta s megírta, dicséretet érdemel. — Patkay Pali Buzásbocsárd. Sose ereszd azért búnákat a fejedet, mert a május havi rejtélynek megfejtésének beklüldésével lekeztél. Vigasztald magadat ezzel: „Több is vesztett Mohácsnál!” Az nem helyesen teszed, ha bátyádat, akinek Dundi a bece neve, bosszantod, mivelhogy a nagyapó kutyájának is ez a neve, viszont a bátyád helyében én ezt nem haragudnám. A Dundi név igen kedves név, sok ezer gyermeket becőznek s nével. A kutyák közül is azok kapják e nevet, amelyek kedvességükkel erre rászólgálnak. Volt nekem régen még egy Dundi kutyám, mely hefekekkel előbb megérezte, hogy Kisbaczonból Pestre készülődünk, folyton a sarkunkban volt, nyugtalanul figyelte minden lépésünket, s tavasszal, amikor visszatértünk, a keblünkhöz simult, hosszan, sokáig nézett jól ránk a való-ságos meghatottság v it kiolvasható a szeméből. Ugy bizony, édes Palikám! — Ge. ö Bertalan Szatmár. Eltaláld: szívből veszek részt az örö- edben. Kifűnő bizonyítvány, jutalomkönyv: ez igazán nagy öröm. Legyen állandó ez az örömed! — Nemmes András Maroszentgyörgy. A kiadó bácsinak azonnal írtam, hogy irányítsák Maroszentgyörgyre a Cimbora-t. Viszont a kiadó bácsi azt írja nekem, hogy az őcsike könyvet visszakapta Marosvásárhelyről, mert nem volt, aki átvegye. A fölösleges Tündérmeséket egyenesen Szatmárra kellett volna küldened, nem hozzám. Még jobb lett volna, ha valamelyik szegénysorsú barátodnak ajándékozod a leveledben jelzett 2 leu büntetés pénz bizony nem volt a levélben, sőt ezért a leveledért is fizettem 2 leu 20 banit, mert egyetlen bélyeg sem volt rajta. Ebből az a tanulság, hogy a borítékra rá kell csírizni a bélyeget, különben lehull róla. Hétfő-ről-hétre emiatt oly sok büntetéspénzt fizetek, hogy egyszer csak szegény Elek nagyapó portáján megütik a nagy dobót. (Legutóbbi, ajánlott leveledet már bélyeggel kaptam.) — Fabian Mária Szombathely. Levelet is írtam ugyan, de bizonyosság okáért e helyen is küldöm nagypapi csokomat az én kedves szombathelyi unokámnak. A kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t? Már hogyne lehetne, amikor még a külföldre is jár! Aztán, amint leveletekből látom, Bukarestben árulják is a Cimbora-t. Eddig bizonyos meg írtam a kiadó bácsinak, hogy a kiadó bácsi megindította az újságot Krisztiániba. Most már kezdem hinni, hogy a Cimbora el fog jutni mindenüvé, a világ végére is, sőt azon is túl egy sánta arasszal. — Ausch Ilona és Kató Bukarest. Hogy meglehet-e rendelni Bukarestből a Cimbora-t?

Miska, de azért kívánta, hogy bárcsak most rajtuk ütnének a csendőrök. De ehhez kevés remény volt. Ezen az elhagyott uton még a madár sem járt. Bizonyára tudja ezt a karaván is, azért látott ily nyugodtan a vacsora-készítéshez.

A feldarabolt malacot, burgonyát, hagymát mind beledobálták az ezalatt felforrott vízbe s az egyik asszony egy hatalmas fakanállal kavarni kezdte a kotyvalékot.

Míg a vacsora főtt, a felnőtt férfiak a vajda köré gyűltek s leültek közelében a földre.

A vajda ekkor cigány-nyelven valami beszédet intézett hozzájuk. A hangsúlyozásból úgy vette ki Miska, hogy parancsot osztogat, — talán valami végrehajtandó rablásra. Majd az öreg dádé benyult mellénye alá, egy vászonzacskót húzott ki onnan s tartalmát kiöntötte a földre. Nagy csomó arany- és ezüstpénz gurult ki belőle. A vagyont megolvasta az egész társaság, mire a karavánfőnök visszakaparta a zacskóba s újra elrejtette előbbi helyére.

Ezalatt teljesen leszállt az est. Csak a tűz világított egy kis körben, egyébként koromsötét volt s a tüztől egy-két lépésnyire már az orráig sem láthatott az ember. Ezért az egész karaván apraja-nagyja a tűz körül nyüzsgött s így még kevesebb reménye lehetett Miskának a szabadulásra.

— Csak valami csoda segíthet rajtam, — gondolta magában elkeseredve. — Legalább Ferkó látná, hogy mily sorsra jutottam, talán kieszelne valamit segítségemre.

Es Lakatos Ferkó látott is, tudott is mindent!

Amikor ugyanis Miska eltávozott mellőle, hiába próbált elszundítani, nem tudott. A szürkülettel egész légiónyi szunyog lepte meg s nem hagyták

nyugodni. Bosszankodva kergette el a veszedelmes fegyverzetű, szemtelen állatokat s már bánta, hogy nem tartott Miskával, amikor egyszerre csak valami kocszörgésre lett figyelmes. Abban a híszemben volt, hogy Miska is hallja e zajt s idejében elrejtőzik, miért is nem mozdult helyéről, nehogy elárulja magát. De amikor a közvetlen közelében felhangzó „megállj” kiáltás megütötte fülét, megrettent.

— Ez csak Miskának szólhat, — volt első gondolata s azonnal talpra ugorva, lábujjhegyen, lassan, zajtalanul előrelopózott addig, ahonnan kikémlelhetett az utra anélkül, hogy őt észrevehették volna.

Amit ekkor látott, egyszerre világossá tette előtte a helyzetet.

— Miska cigánykaraván karmai közé került, állapította meg rémülten s ereiben megfagyott a vér az ijedtségtől.

Nem sok hujja volt, hogy egy kétségbeesett kiáltással el nem árulta magát. Szerencsére, tudott uralkodni felindultságán, sikerült megőriznie józanágát s kimeresztett szemmel figyelte tovább, hogy mi fog történni. Szinte az orra előtt állott meg és telepedett le a karaván s így pontosan szemtanuja volt minden mozzanatnak. Látta, amint társát foglyul ejtették, hallotta a hozzá intézett durva szavakat és Miska kétségbeesett, siránczó kérdését, hogy mit akarnak tőle . . . Látta, amint kiméletlenül a szekerekhez hurcolták s hallotta, ha nem is értette, a tanácskozást és sejtette, hogy Miska sorsáról intézkedtek, még pedig nem valami kedvezően. És látta a készülődést a vacsorára, mely készülődésben Miskának is részt kellett venni . . .

És amig mindezt figyelte, egyetlen gondolata volt, hogy mit tegyen?

hajtásos hidak alatt suhantak át, néha egy-egy kikötő mellett is elhaladtak, de csak messziről szemlélték a sötétben hallgató bárkákat, búza-szállító dereglyéket s az itt-ott horgonyozó gőzhajókat, melyeknek orrán ott pislákol a jelző lámpa s vastag kéményéből vékonyan csavargott az ég felé a fehér füst . . .

Amig az ég peremén meg nem jelent a hajnal közeledtét hirdető sárgás fény, — szakadatlanul eveztek s csak egy-egy percre, mikor már nagyon elfáradtak, bízták magukat egyedül a szélre. Így haladtak el Szeged mellett is, melyet az éj sötétjében is felismertek. ragyogó kivilágításáról s a parton vesztegelő számos hajóról, meg hatalmas vashidjáról. Amikor aztán Szegedet is elhagyták, Miskā odaszólt Ferkónak:

— Azt hiszem, most már üldözőink nem érhetnek utól!

hallottak, sem nem láttak semmit s első pillanatban azt hitték, hogy megbolondult az öreg vajda, vagy csak ijesztgeti őket.

Miska azomban meglátta az egyik visszapat-tanó sörétet s rögtön megértett mindent.

— Bravó! - ujjongott befelé. — Folytasd, Ferkó! Gyávák ezek, mint a kutyák! Csak rajta, tovább!

És Ferkó, mintha csak megértette volna a néma biztatást, villámgyorsan küldötte a másik adagot.

Ez az öreg vajdánénak volt cimezve, aki krumplihámozásra biztatta Miskát. S e küldemény is pontosan a címzetthez ért, amit igazolt az a fülhasogató visitás, mely a vén boszorkányból tört ki.

— Aj, váj! — orditozott ez is. — A devla kikápártá á semem golyóját!

Erre általános lett a fejetlenség, mert sorba kezdtek valamennyien visitozni. Ez is, az is kapott abból az ismeretlen helyről jövő iszonyu ütésből, melyről nem tudták megállapítani, hogy micsoda. Egyiknek a fején koppant és támasztott rajta diónyi daganatot, a másiknak arcából csipett ki egy darabkát, mintha drótvégű ostorral suhintottak volna rajta végig, harmadik meztelen lábikrájához kapkodott, mert ott érte a tüzes csipés. Aztán a purdék kezdtek sikoltozni, mint a malacok, mivel ők is megkóstolták Ferkó sörétjét.

— Ez csak a devla munkája lehet! — ordította el magát a vajda, aki második adagot is kapott, épen a homlokára.

— A devla! Itt a devla! Meneküljünk! — kiáltottak kórusban mindnyájan s a nők, gyerekek fejvesztetten rohantak a szekerekhez, míg a férfiak sietve terelték össze a gebéket.

Erre Ferkó a lovakat vette célba s fültövön, orron találván egyiket-másikat, olyan gabalyodást

idézett elő, amit le sem lehet irni. A lovak megvadulva rugtak, kapálóztak, haraptak, majd eltépve magukat az istrángból, elrohantak...

Kinek jutott eszébe most a fogollyal törődni?!

Es Miska nem is hagyta kihasználatlanul a kedvező alkalmat. Egy villámgyors oldalugrással eltűnt a bozótban.

Ferkó, aki figyelte Miska minden mozdultát, rögtön mellette termett s fojtott hangon sugta feléje:

— Itt vagyok, Miska!

Miska megragadta barátja kezét s hosszan, melegen megszorította. E néma kézszorítás ékebben beszélt a legszebb hálálkodásnál is; és Ferkónak is jobban esett, mint a szavakba öntött elismerés. E kézszorítás teljes elégtételül szolgált neki minden eddigi gáncsolásért, amely a kalandos uton érte. E meleg kézszorítás a vérszerződésnél is erősebben bizonyította, hogy teljesen egyenrangú fél Miskával szemben.

Igy összefogózva haladtak még pár lépést befelé a sűrűbe, hogy teljes biztonsággan legyenek, aztán megállottak és figyeltek, hogy mi történik az uton.

Ott még mindig tartott a sietős készülődés. Sikerült végre összeretelni a lovakat, befogtak s miután minden szekéren népszámlálást tartottak, (amire a rajkók miatt volt szükség), végighuztak a szegény, riadt gebéken s megindultak. Ugy siettek, hogy néhány másodperc után már a szekérsörgés sem hallatszott...

Miska és Ferkó csak ezután mertek nyugodtan fellélegezni. Egyszerre hangos nevetésben törtek ki, hogy csakugy visszhangzott bele a csalit. Aztán elmondták egymásnak iszonyu ijedelmüket.

— Hanem, — fejezte be Miska — amikor az öreg dáde felordított, rögtön tudtam, hogy ez a te

kezed munkája s egyszerre megnyugodtam. Pompás ötlet volt tőled a csuzli!

— Hogy őszinte legyek, – mentegetőzött szerényen Ferkó – magam sem tudom, hogyan jöttem erre az ötletre s amikor az első löveget utnak eresztettem, még csak nem is sejtettem, mi lesz az eredmény. Akkor még csak az a gondolat vezetett, hogy bosszút álljak az elrablásodért. De amikor láttam a fényes eredményt, nem takarékoskodtam a söréttel. Négyet is tettem egyszerre a csuzliba, hogy bizonyosan találjak. Remélem, téged nem ért egy lövés sem?

— Nem, – nyugtatta meg Miska – ámbár az sem lett volna csoda a sötétben és szívesen is eltértem volna... No, de most gyérünk a csolnakhoz, bocsássuk vizre és induljunk, mert a fél éjszakát így is elvesztettük.

Megkeresték a ladikot a bozótban s aztán levitték a partra. A vízrehocsátás igen könnyen ment s egy-két perc után már nyílt vizen eveztek. Kedvező szelet is kaptak hátukba, kifeszítették hát vitorlájukat s gyorsan röptek a sötét vizen...

Köröskörül néma, szinte félelmetes csend uralkodott. Az ég borus volt s a sötétség leple alatt teljesen bátran dolgozhattak hőseink. A parti bokrok titokzatos suttogással bólogattak feléjük s néha-néha egy-egy távoli tanya ablakából kisugárzó lámpa szelid fénye pislogott rájuk biztatóan. Egyébként áthatolhatatlan homályba takaróztak a kicsiny falvak s így seholsem sejtették, hogy a két szökevény ott lopakodik el suhanó ladikjában a Tisza közepén, a közelben...

Ezen az éjszakán igen messzire jutottak s a sötét miatt maguk sem tudták, merre járnak. Lámpát sem gyújtottak s így a térképen sem nézheték meg, meddig értek el. Többször hatalmas, bolt-

Valami azt sugta neki, hogy sürgősen kell intézkednie, mert ha megvacsorázott a karaván, bizonyára tovább áll s magukkal hurcolják Miskát is.

Tenni kell valamit!

De mit?!...

Segítenie kell!

De hogyan?!

Ekkor lett készen a vacsora.

Látta, hogy a karaván, miután a vajda is elfoglalta helyét, körülüli a vaskondért s mohón falatozni kezdenek. Miskának is adtak egy kanalat s hallotta, amint nógatták:

— Egyél, urfi! Szokd meg a cigány eledelt, nehogy éhen vessz.

De Miska undorodva fordult el s nem evett.

Ferkó látta, hogy percről-percre ürül a kondér.

— Mindjárt készen lesznek, – tépelődött – s akkor... akkor...

Nem is merte végig gondolni, amit sejtett. Tehetetlen kétségbeesésében két kezét nadrágja zsebébe mélyesztette s ekkor ujjai csuzlijába ütődtek.

Egyszerre különös ötlete támadt.

— Ha mást nem is érek el, – gondolta – legalább tőlem telhetőleg megbosszultam barátom elrablását.

Ezzel előhuzta gummi-puskáját, másik zsebéből pedig elővett néhány ólomsörétet s beletette a csuzli bőrébe. Aztán célba vette az öreg vajda szemét, (épen szemben ült vele s nagyszerűen lehetett látni a tűz világánál) – meghuzta a gummit s hirtelen elbocsájtotta ujjai közül...

— Jáj, jáj! – ordított fel ekkor hirtelen az öreg dádé, arca elé kapva két kezét – odavan a két semem világá! Jáj, jáj, kilőtték a két sememet!

Valamennyien riadtan ugrottak fel s nem tudták megérteni, mi történt. Mert semmiféle zajt nem

A Cimborá első félévi bekötési táblái elkészültek. A csinos és tartós bekötési táblák ára 30 leu és 5 leu postaköltség. □ □ □ □

Ha támogatni akarjátok munkánkat, közöljétek a kiadóhivatallal a Csehszlovákiában lakó és veletek egykoru kis cimboráitok pontos címét.

INGYEN küldjük minden előfi- zetőnek a CIMBORÁT EGY ÉVIG

ha az illető előfizető a maga városában tíz új előfizetőt szerez és beküldi az új előfizetőknél legalább egy félévre szóló előfizetési díját.

INGYEN küldjük minden előfi- zetőnek a CIMBORÁT EGY FÉLÉVIG

ha az illető előfizető a maga városában öt új előfizetőt szerez és beküldi az új előfizetőknél legalább egy félévre szóló előfizetési díját.

INGYEN megküldjük minden előfizetőnek Benedek Elek: Ócsike könyvét, ha az előfizető négy új előfizetőt,

INGYEN megküldjük minden előfizetőnek Balázs Ferenc: Mesefolyam vagy Kertész Mihály: Senki Tamás című könyvét, ha az előfizető három új előfizetőt, ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

INGYEN megküldjük minden előfizetőnek Benedek Elek: Híres erdélyi magyarok című könyvét, ha az előfizető két új előfizetőt és ♡ ♡ ♡ ♡

INGYEN megküldjük minden előfizetőnek Monoky Sándor: Tündérmese című könyvét, ha az előfizető egy előfizetőt szerez és az új előfizetőknél legalább is egy félévre szóló előfizetési díját beküldi. ♡ ♡ ♡ ♡

Hisszük, hogy e szép ajándékok még fokozottabb mértékben ösztönözni fognak benneteket arra, hogy, mint eddig is tettétek, a Cimborá olvasó táborá részére minél több olvasót szereznetek. ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡ ♡

Szép feladatotokhoz a CIMBORA kiadóhivatala sikeres munkát kíván.

A Cimborá ez évi január, február márciusi és áprilisi számai teljesen elfogytak. Ezekkel a számokkal senkinek sem szolgálhatunk. □ □

Junius harmincadikán lejárt a második negyedév. Ne mulasszátok el az előfizetési díjaitokat beküldeni, mert kénytelenek leszünk a lap további küldését beszüntetni.

LAPTULAJDONOS ÉS KIADÓ
SZABADSAJTÓ KÖNYVNYOMDA ÉS LAPKIADÓ R.-T. SATMAR.
A LAPOT A NYOMDAVÁLLALAT BAIÁ-MAREI (NAGYBÁNYAI) FIÓKJÁNAK GYORSSAJTÓJÁN NYOMJÁK
A SZERKESZTÉSÉRT DÉNES SÁNDOR FELEL.
A SZÍNES CIMLAPOKAT ÓCSVÁR REZSŐ RAJZOLTA.